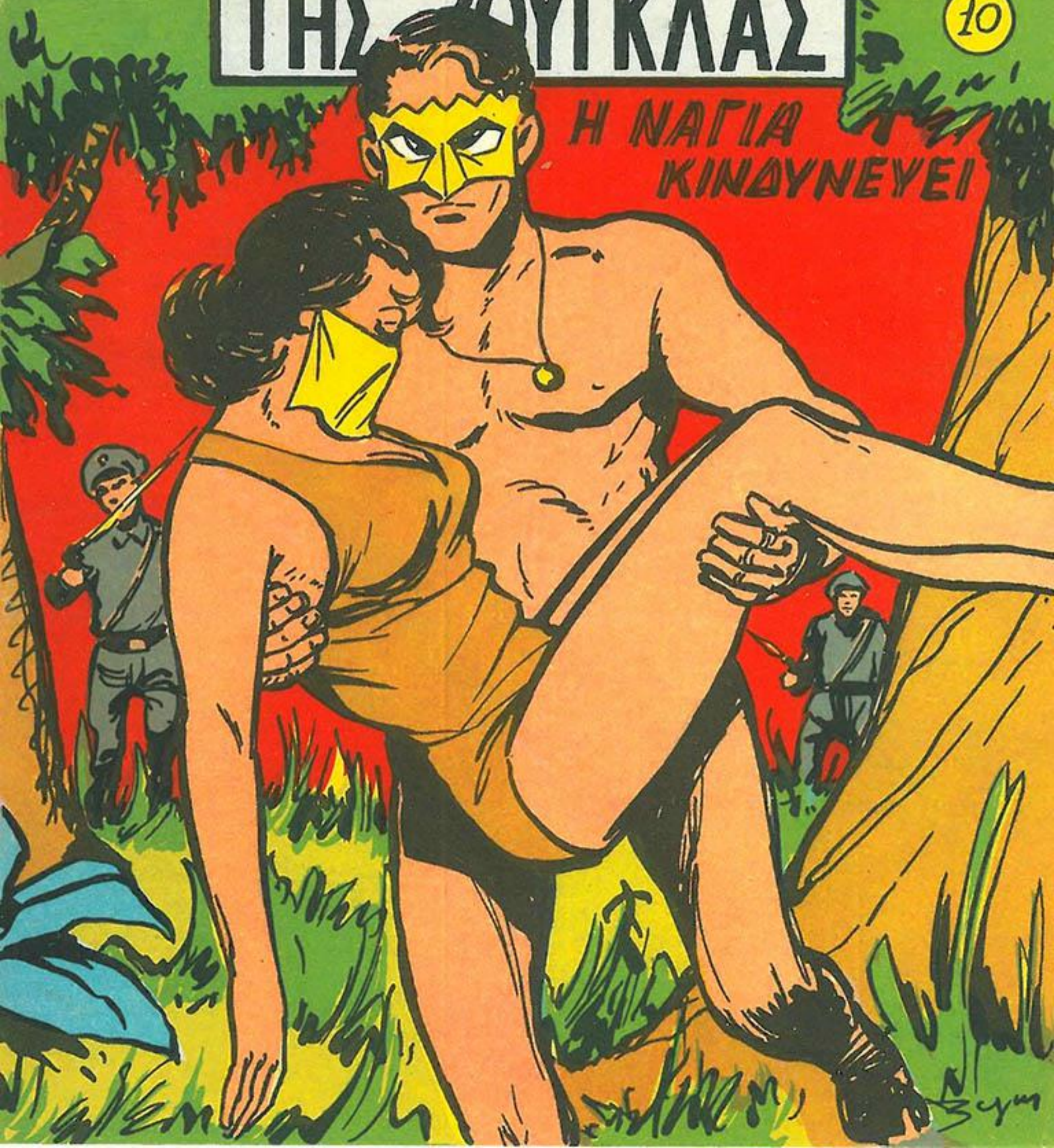

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

10

Η ΝΑΓΙΑ
ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Η ΝΑΓΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Τὸ χέρι
τοῦ Θεοῦ...

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ κακοῦργος Ἀγριόγατος, ρίχνεται τραμοκρατημένος πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὀλοσκότεινου ἀρχαίου ναοῦ τῶν Ἰνκας.

Πίσω του ἀκούει νὰ τρέχουν μανιασμένοι οἱ ἀπόγονοι τῶν ἱερέων μὲ τὶς χρυσές μάρσκες ποὺ τὸν κυνηγοῦν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν ἢ γιὰ νὰ τὸν κάψουν ζωντανὸ μπροστὰ στὸ χάλκινο ἄγαλμα τοῦ τρομεροῦ θεοῦ Ἀνγκα....

Οἱ Ἰνκας ἔχουν καταλά-

βει πῶς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐμφανίσθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς ἔκλεψε τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τους εἶναι ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, γιατί, βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸ γεμάτοι φρίκη καὶ δέος, εἶδαν τὸ καταπληκτικὸ, ἀθόρυβο ἐλικόπτερό του νὰ στέκεται μετέωρο στὸν ἠλεκτρισμένο ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὸν ναὸ (*).

Ξαναγύρισαν λοιπὸν μέσα, οὐρλιάζοντας μανιασμένοι ἀ-

(*) Δ εἶδισε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Τὸ μυστικὸ τοῦ ναοῦ τῶν Ἰνκας».

πὸ τὴν τρομερὴ λύσσα τους
νὰ χάσουν τόσοι αἰχμαλώ-
τους μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τους.
.. Ὡστόσο στὸν ναὸ δὲν βρί-
σκεται πιά παρὰ μονάχα ὁ
'Αγριόγατος.

Ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος, δὲν
ἔχει φύγει μαζί με τοὺς ἄλ-
λους ποὺ βρίσκονται ἤδη στὸ
ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρὸ τῆς
Ζούγκλας.

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς
δὲν τὸν πῆρε μαζί του, μόνο
τοῦ ἔλυσε τὰ χέρια, δίνοντάς
του τὴν εὐκαιρία, ἂν εἶναι ἱ-
κανός, νὰ γλυτώσῃ τὸ μοιραῖο
τέλος....

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ κακοῦρ-
γος ρίχνεται μ' ὄση δύναμι
ἔχει στὰ πόδια του, πρὸς τὸ
σκοτεινὸ βάθος τοῦ ναοῦ.

Μόνο ἀπὸ κεῖ μπορεῖ νὰ
φύγῃ γιὰ τὴν ὥρα, ἄσχετο ἂν
δὲν ξέρῃ πὼς ὑπάρχουν ὑπό-
γεια ποὺ ἀρχίζουν ἀπ' αὐτὸ
τὸ μέρος καὶ συγκοινωνοῦν
μὲ τὴν ἀρχαία Ἴκοντάμα...
Πίσω του ὁ ναὸς ἔχει γεμίσει
μὲ τὸ πλῆθος τῶν αἰμοβόρων
ιερέων τῶν Ἴνκας, ποὺ ἀπὸ
γενεὰ σὲ γενεὰ παραδίδουν
σ' αὐτὸ τὸ μυστικὸ μέρος, τὴ
θρησκεία τῶν «χρυσῶν θεῶν»
τους.

Ὁ Ἄγριόγατος καταλα-
βαίνει πὼς δὲν ὑπάρχει περί-
πτωσης νὰ τοὺς κρυφτῇ.

Εἶναι τόσοι πολλοί, πού, ὅ-
που καὶ νὰ χωθῇ, κάποιος θὰ
τὸν ἀνακαλύψῃ.

Ὁ ἴδιος ὁ ληστής ὅμως ἀ-
νακαλύπτει ξαφνικὰ κάτι ἄλ-
λο καὶ τὰ μάτια του ἀστρά-
φουν ἀπὸ χαρὰ:

Καθὼς μετὰ τὸ τρέξιμο τὰ

χέρια του χτυποῦν στὰ πλευ-
ρά του, ἀγγίζει τὴ λαβὴ τοῦ
πιστολιοῦ του ποὺ κρέμεται
στὴ θήκη του!

Οἱ ἱερεῖς Ἴνκας, ὅταν τὸν
ἔπιασαν καὶ τὸν ἔδεσαν, δὲν
τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει τὸ πιστό-
λι του, γιὰ τὸν ἀπλούστατο
λόγο ὅτι οἱ πρωτόγονοι αὐτοὶ
ἄνθρωπο δὲν ἔχουν ξαναδῆ-
ποτὲ πιστόλια στὴν κρυμμέ-
νην ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου
αὐτὴ κοιλάδα ποὺ ζοῦν καὶ
δὲν μπορούσαν νὰ φανταστοῦ
πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ
ἓνα τέτοιο ὄπλο.

Οὔτε μπορούν νὰ βάλουν με-
τὰ μυαλό τους πὼς εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἓνα τέτοιο
ὄπλο.

Ὁ Ἄγριόγατος πάλι δὲν
εἶχε κἂν ἐλπίσει ὅτι ἦταν δυ-
νατὸν νὰ μὴν τὸν ἀφοπλίσουν
καθὼς τὸν αἰχμαλώτισαν.

Ὡπως λοιπὸν τώρα ἀγγί-
ζει τὸ πιστόλι του, μιὰ ἄγρια
χαρὰ γεμίζει τὸ στήθος του.

Ἀρπάζει τὸ περιστροφὸ
καὶ μανιασμένος στρέφεται
πρὸς τὸ μέρος τῶν ἱερέων ποὺ
τὸν κυνηγοῦν.

Εἶναι καιρὸς.

Οἱ Ἴνκας, ποὺ ξέρουν πο-
λὸ καλύτερα ἀπ' αὐτὸν τὸν
ναὸ τους, ἔχουν κερδίσει δρό-
μο τρέχοντας στὰ σκοτεινὰ
καὶ ἔχουν φτάσει πολὺ κοντὰ
του, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ληστής
ἔχει κι' ἐκεῖνος φτάσει μπρὸς
σ' ἓνα σκοτεινὸ ἄνοιγμα ποὺ
δὲν ξέρει ποῦ ὀδηγεῖ...

Λευκοὶ ἀφροὶ ἔχουν γεμί-
σει τὸ στόμα τοῦ κακούργου
ἀπὸ τὴ λύσσα.

Σηκώνει τὸ χέρι του καὶ πυ-

ροβολεί τρείς φορές μέσα στον σωρό των αίμοβόρων ιερέων.

Κραυγές πόνου και φρίκης ξεσχίζουν τον αέρα και σκεπάζουν για μια στιγμή την τρομακτική βοή της καταιγίδας, που άντηχεί ως εδώ μέσα μ' ένα άνατριχιαστικό μεγαλείο.

Τρείς ιερείς σωριάζονται σπαράζοντας στο πέτρινο δάπεδο μπροστά στα πόδια των άλλων και τους έμποδίζουν να προχωρήσουν, ενώ ο 'Αγριόγατος γυρίζει και μπαίνει στο σκοτεινό άνοιγμα.

Κραυγές τρομερής λύσσας ακούγονται άλλη μια φορά.

Οι υπόλοιποι ιερείς σκύβουν επάνω από τους χτυπημένους και δεν μπορούν να καταλάβουν τί έχουν πάθει και πώς είναι δυνατόν να μην άναπνέουν.

Καθώς ψάχνουν τα κορμιά τους με θανάσιμη έκπληξι, τα χέρια τους γεμίζουν αίματα και οί καρδιές τους γεμίζουν με ιερό τρόμο.

"Έχουν δη και τις γλώσσες της φωτιάς που τινάχτηκαν από το χέρι του κακούργου και σιγουρεύονται ότι έχουν να κάνουν με ένα τρομερό "Ον που μπορεί από μακριά να σκορπίζει τον θάνατο και που δεν είναι δυνατόν αυτοί να τά βάλουν μαζί του.

Κανείς δεν τολμάει να τρέξει πίσω του στο σκοτεινό άνοιγμα.

Στέκουν άναποφάσιστοι και στο μεταξύ αυτό από πίσω από το άνοιγμα ο κακούρ-

γος 'Αγριόγατος κερδίζει δρόμο....

"Έχει βρεθή σε μια ύπογεια σήραγγα που όσο πάει άνηφορίζει και που ο σατανικός δολοφόνος δεν μπορεί άκάμα να φανταστή που είναι δυνατόν να όδηγή.

Το μόνο που καταλαβαίνει για την ώρα, είναι πως όσο τρέχει τόσο άπομακρύνεται από τους διώκτες του και αυτό, φυσικά, είναι το σπουδαιότερο που τον ενδιαφέρει...

Και ή στοά μέσα στην όποία έχει βρεθή δεν πηγαίνει ολόϊσια.

"Έχει πολλές διακλαδώσεις κι' άλλοτε άνηφορίζει κι' άλλοτε κατηφορίζει.

Το έδαφος κάτω είναι σκληρό και πετρώδες και το τρέξιμο μέσα στην άπόλυτη σκοτεινιά είναι επικίνδυνο, γιατί, αν πέση, μπορεί να σκίση όλο του το κορμι στα μυτερά βράχια που ξεπετούν σαν μαχαίρια στα τοιχώματα και στο έδαφος...

"Ωστόσο ο 'Αγριόγατος αυτόν τον κίνδυνο ούτε καν τον συλλογιέται και μόνο τρέχει όσο μπορεί γρηγορώτερα για να άποφύγη τη σύλληψί του από τους τερατόμορφους ιερείς των "Ινκας.

Για ώρες ολόκληρες βαδίζει χωρίς να ξέρη που θα φτάση και πότε θα φθάση.

Ούτε βάζει με τον νου του πως, αν βάδιζε πιο ψύχραιμα και ύπολογίζοντας καλύτερα τον προσανατολισμό του με τις διάφορες στροφές που παίρνει, θα έπρεπε ήδη να εί-

χε φτάσει στην αρχαία 'Ικοντάμα...

Μόνο στο τέλος, που νοιώθει ξαφνικά τις δυνάμεις του να λιγοστεύουν τρομερά και ότι δεν μπορεί πια να βαδίζει τόσο γρήγορα, στέκεται και στήνει το αυτί του για να ακούσει αν τον κυνηγούν ακόμα οι έχθροί του.

Δεν έχει καμμιὰ άμφιβολία ότι θα τον κυνηγούν.

Δεν ξέρει πώς οι 'Ινκας έχουν τρομάξει τόσο πολύ με το πιστόλι του, το όποιο το θεώρησαν ως όπλο ύπερφυσικό..

'Ακούει τον απόμακρο ήχο από τις βροντές που σέρνον-

ται στον ούρανο με την καταιγίδα και δεν έχει άμφιβολία πώς είναι οι 'Ινκας που τον κυνηγούν ακόμα.

Ξεκινάει και πάλι με γουρλωμένα από τη φρίκη μάτια και βαδίζει παραπαίοντας και κινδυνεύοντας σε κάθε του βήμα να πέση και να τσακιστή στα μυτερά βράχια.

Κάποτε όμως ο άέρας αρχίζει να καθαρίζει κάπως περισσότερο.

Μια εύχарιστη ύγρασία χτυπάει τα ρουθούνια του.

'Η καρδιά του χτυπάει δυνατά καθώς ή έλπίδα γεννιέται μέσα σ' αυτήν...

Γυρίζει ολόγυρα σαν φυ-

Ρίχνει τρείς άπανωτούς πυροβολισμούς στο σωρό...

— Ήταν ἐδῶ πέρα!, γρυλλίζει ὁ Περέθ.

λακισιμένο θηρίο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἀπὸ ποιά μεριά τῆς ὑπόγειας στοᾶς ἔρχεται ἡ μεθυστικὴ αὐτὴ μυρωδιὰ τοῦ ὑπαίθρου...

Νομίζει ὅτι στὸ βάθος διακρίνει κάποιον ἀδιόρατο φῶς.

Μὲ μιὰ ζωώδη κραυγὴ θριάμβου ρίχνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Καὶ πραγματικά, ὅταν διανύη μερικὲς δεκάδες μέτρα ἀκόμα, τὸ φῶς φαίνεται πιά καθαρὰ.

Ἡ χαρὰ τῆς σωτηρίας τὸν κάνει νὰ ξεχάσῃ τὴν τρομερὴ του κούρασι πού ὡς τώρα τὸν ἔκανε νὰ τρεκλίζῃ...

Χύνεται πρὸς τὰ ἔξω μὲ ἀπίστευτη ζωντάνια.

Ὁ ὑπόγειος δρόμος του ξαφνικὰ ἀρχίζει νὰ φαρδαίνει καὶ γίνεται μιὰ πελώρια μισοσκότεινη στοᾶ, πού στὴν ἄκρη τῆς ὑπάρχει τὸ γκρίζο ἄνοιγμα πού βγάζει στὴ ζούγκλα καὶ πού ἔχει αὐτὸ τὸ θαμπὸ καὶ μουντὸ χρῶμα, ἐπειδὴ ἡ καταιγίδα μαίνεται ἀκόμα στὸ πράσινο βασίλειο.

Ὁ ἄνεμος σφυρίζει μὲ τρομακτικὴ δύναμι ἀνάμεσα στὰ αἰωνόβια δέντρα καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὰ ξερριζώσῃ ὀλόκληρα καὶ νὰ τὰ σηκώσῃ μαζί του ψηλά, μὲ τὴν ἀκατανίκητη ὀρμή του...

Ὅλα τὰ θηρία ἔχουν κρυφτῆ τρομαγμένα στὶς φωλιές τους κι' ὅσα δὲν ἔχουν φωλιές

που να μπορούν να τους έγγυηθούν απόλυτη ασφάλεια, έχουν φύγει για μακριά εδώ και πολλές ημέρες, καθώς το αλάθητο ένστικτό τους τα έχει είδοποιήσει για τη θεομηνία που θάρχόταν...

Ο Άγριόγατος με μια μεγάλη κραυγή θρίαμβου, χύνεται στο μεγάλο άνοιγμα της σπηλιάς και βγαίνει στη μανία της θύελλας, χωρίς να τον ενδιαφέρει που μέσα σε μια στιγμή γίνεται μούσκεμα και που ο άγριος αέρας του μαστιγώνει αλύπητα το πρόσωπο...

Κυττάζει με μια πρωτοφανή έκπληξι γύρω του.

Το μέρος είναι ανοιχτό.

Δεν είναι ή ζούγκλα όπως είχε υποθέσει μόνος του.

Δεν ύψώνονται τα αιώναβια δέντρα έξω από την σπηλιά εκείνη με τις δαιδαλώδεις, υπόγειες στοές...

Εδώ είναι ή Ίκοντάμα!

Είναι ή αρχαία πολιτεία που είχε ανακαλύψει μετά από πολλούς κόπους και μόχθους κι' απ' όπου χρειάστηκε τις γνώσεις του καθηγητού Τζένκινς για να φτάσει ως τον ναό των Ίνκας με τις χρυσές θεότητες...

Ο τρόπος όμως που έφτασε κόντεψε να του στοιχίσει τη ζωή, γιατί αναγκάστηκε να μπη όλομόναχος σ' εκείνον τον ναό που τον κατοικούν οι φοβεροί ιερείς των αρχαίων Ινδιάνων.

Για μερικά δευτερόλεπτα έχει μείνει ακίνητος και κυττάζει παντού, χωρίς να μπορή

να πιστέψει πως δεν όνειρεύεται...

Το στάμα του άνοιγοκλείνει και χωρίς να το καταλαβαίνει μονολογεί σαστισμένος:

— Η Ίκοντάμα!... Βρίσκαι στην Ίκοντάμα!... Αυτή ή σπηλιά όδηγεί κατ' ευθείαν στις χρυσές θεότητες. Δεν έχω πια ανάγκη τον Τζένκινς!... Δεν έχω πια ανάγκη κανέναν!... Μόνος μου θα φτάσω άλλη μια φορά στον ναό!... Μόνος μου θα έπισκεφθώ τα όλόχρυσά αγάλματά τη δεύτερη φορά!... Μόνος μου αλλά μ' έναν όλόκληρο στρατό για να έξοντώσω όλους αυτούς τους ήλιθίους Ινδιάνους που παρά λίγο να με στείλουν στον άλλο κόσμο!

Ο θρίαμβος φουσκώνει σιγά - σιγά, όλοένα και περισσότερο μέσα στη σατανική καρδιά του.

Σαν τρελλός αρχίζει να τρέχει και να χοροπηδά ήλόγυρα στα χαλάσματα της αρχαίας Ινδιάνικης πολιτείας, ενώ ή καταιγίδα τον χτυπά ή αλύπητα στο πρόσωπο και σ' όλο του το κορμί.

Ο Άγριόγατος όμως δεν της δίνει σημασία...

Αψηφάει στον θρίαμβό του όλα τα στοιχεία της φύσεως...

Τα μάτια του λάμπουν σαν του τρελλού από τη χαρά και την άπληστία...

Ξαφνικά στέκεται άνεβασμένος πάνω σε μια παμπάλαια κολώνα, που έχει αντίσταθή και σε πολλές άλλες

παρόμοιες θύελλες ως σήμερα από το βάθος τών χρόνων...

Τραβάει το πιστόλι του και το κυττάζει με βλέμμα που αστράφτει τρομακτικά...

Ύστερα ξεσπάει σ' ένα σαρδόνιο, ύστερικό γέλιο και γυρίζει το κεφάλι προς τον ολόμαυρο ούρανό, που τον αϋλακώνουν λευκές αστραπές σαν να μην είναι μέρα παρά κανονική νύχτα...

— "Α... Ζορρό της Ζούγκλας!, βρυχάται με τρομερή φωνή. Μ' έλευθέρωσες και μ' άφησες να ζήσω, ενώ μπορούσες να μ' έγκαταλείψεις στα χέρια εκείνων τών σατανάδων!... "Εννοια σου λοιπόν και θα βρής τη δίκαια ανταμοιβή σου γι' αυτή σου τη χριστιανική πράξι!... Θα σε σκοτώσω, Ζορρό, για να σ' εύχαριστήσω! Ναί!... Θα σε σκοτώσω μ' έτοῦτο έδῶ το πιστόλι και με το ίδιο μου το χέρι!... Θα πεθάνης!... Θα πεθάνης!...

Δέν μπορεί να συνεχίση περισσότερο γιατί τα γέλια του τραντάζουν ολόκληρο το κορμί του και τον κάνουν να πνιγή ξαφνικά στον βήχα...

Μ' όλ' αυτά επιμένει να γελάη άσταμάτητα εκεί πάνω στην κολώνα του, με το όπλο του θανάτου στο δολοφονικό του χέρι, ώσπου μιὰ στιγμή, ένας έφιαλτικός κρότος άκούγεται, σαν να σκάη ο ούρανός και να χωρίζεται σε δυο κομμάτια...

Μιὰ ολόλευκη πυρακτωμένη άκανόνιστη γραμμή — το

Χέρι του Θεού — ξεκινάει από μέσα από το μαύρο Διάστημα και ρίχνεται βροντερά προς τη γή...

Το δάκτυλο της Θείας Δικαιοσύνης έχει σημαδέψει καλά τον Άγριόγατο, επάνω στην όρθια κολώνα, στα έρείπια της Ίκοντάμα...

Ο κεράυνος τον χτυπάει στο χέρι που κρατάει το πιστόλι και μέσα σε χιλιοστά του δευτερολέπτου ο φοβερός ληστής θρυμματίζεται καρβουνιασμένος και χάνεται σαν να έσβυσε άξαφνα στον άέρα!...

Η θύελλα έξακολουθεί για πολλή ώρα ακόμα να λυσσομανάη επάνω από την άπεραντη, παρθένα ζούγκλα...

Είναι τρομερά όργισμένες σήμερα οί άόρατες Δυνάμεις που κυβερνοῦν το Σύμπαν.

Ο Περέθ
έπιστρέφει...

ΕΧΑΣΑΜΕ όμως τον σεγιόρ Περέθ, διοικητή της άστυνομίας της Άθιέντα ντέλ Σόλ, σε μιὰ πραγματικά πολύ δυσάρεστη θέση: Νάχη άπομείνει με ένα πιστόλι στο χέρι και να κυττάζη σαν ήλιθιος, μιὰ ψηλά στον ούρανό και μιὰ κάτω στη γή, μπροστά στα πόδια του.

Δέν μπορεί όμως να διακρίνη τίποτα, ούτε στην πρώτη κατεύθυνσι ούτε στη δεύτερη.

Και η διαδικασία αυτή κρατάει άρκετή ώρα.

Τόση τουλάχιστον, όση

χρειάζεται για να τον πλησιάσουν δυο από τους άντρες του, χωρίς εκείνος — μές στην απελπισία του — να τους έχη πάρει καθόλου είδησι.

Τον παρατηρούν που ψάχνει μιὰ στα ύψη και μιὰ κάτω, με γουρλωμένα τὰ μάτια και γουρλώνουν και εκείνοι τὰ δικά τους άλλα τόσα.

Κυττάζονται μεταξύ τους κι' ανασηκώνουν τους ώμους αμήχανα.

Ξαναικυττάνε και τον χοντρο - Περέθ.

Ο ένας δεν άντέχει στο τέλος και ρωτάει:

— Χάσατε τίποτα, σε-νιόρ;

Ο αστυνόμος αναπηδάει έντρομος γιατί δεν τους είχε άκούσει καθόλου που πλησίαζαν και, όπως γυρνάει με τὸ πιστόλι στο χέρι, παρά λίγο να αφήση στον τόπο τον ένα τουλάχιστον από τους δυο τους.

Όμως τὴ γλυτώνουν και οί δυο από τρίχα.

— "Αν έχασα τίποτα, ἡλίθιοι!, μουγγρίζει μανιασμένος. Και βέβαια έχασα! Ολόκληρος Ζορρό βρισκόταν αυτή τὴ στιγμή ἐδῶ πέρα!

Οί άντρες του κυττάζονται σαστισμένοι.

Ἄρχίζουν να κατεβαίνουν.

Ἄνοίγει τὴν πόρτα καὶ πηδάει ἔξω, στὴ θύελλα...

— Καὶ τώρα ποῦ βρίσκεται, σενιόρ;

Δύσκολη, τρομερὰ δύσκολη ἐρώτησι γιὰ τὸν κακομοίρη τὸν Περέθ, ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἀπάντησί της.

Ἄνασηκώνει κι' ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του τοὺς ὠμους.

— Ἦταν ἐδῶ πέρα!, γρυλίζει μὲ πείσμα σὰν μικρὸ παιδί ποὺ τοῦ πήραν τὸ παιχνίδι του.

Καὶ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο τὸν λάκκο ποὺ ὑπάρχει μπροστὰ στὰ πόδια του καὶ ποὺ πρὶν ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας βρισκόταν τὸ δόκανο καὶ μέσα στὸ δόκανο ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας!

— Τί ἦταν ἐκεῖ πέρα, σενιόρ;

— Ὁ ἄτιμος ὁ Ζορρό!

— Στὴ λακκούβα;

— Ναὶ μωρέ! Στὴ λακκούβα ἦτανε κι' ὕστερα σηκώθηκε ξαφνικὰ στὸν ἀέρα κι' ἐξαφανίστηκε!... Ἄν περνοῦσε κανένα ἐλικόπτερο ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν θὰ παραξενευόμουν καθόλου... Ὅμως δὲν περνοῦσε τίποτα, διαφορετικὰ καὶ νὰ μὴν τὸ ἔβλεπα, θάκουγα τὸν κινητήρα ποὺ θὰ χάλουσε τὸν κόσμο...

Κυττάζονται ὅλοι μὲ μάτια γουρλωμένα.

Φοβοῦνται μήπως ὁ κακομοίρης ἔχει τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν

ἀπελπισία, πού για μιὰ φορὰ ἀκόμα τοῦ ξεφεύγει ὁ Ζορρὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του.

Στὸ μεταξὺ πλησιάζουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀστυνομικοὶ τῆς ομάδας του, πού εἶχαν σκορπιστῆ νὰ ψάξουν για τὸν μασκοφόρο ἐκδικητῆ.

Παρακολουθοῦν κι' αὐτοὶ τὴν παράξενη σκηνὴ μὲ τὴν ἴδια τρομερὴ ἔκπληξι πού τὸ ἔκαναν καὶ οἱ συνάδελφοὶ τους.

Ἕνας τους λέει:

— Για νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια κι' ἐμένα μοῦ φάνηκε μιὰ στιγμή πὼς εἶδα κάτι νὰ πετάη στὸν οὐρανό, σεσιόρ Περὲθ! Στὴν ἀρχὴ τὸ πῆρα για ἑλικόπτερο, ἀσφαλῶς ὅμως θὰ γελάστηκα, γιατί δὲν ἔκανε τὸν παραμικρὸ θόρυβο!...

Ὁ Περὲθ τὸν ἀγριοκυττάζει.

— Καὶ ἂν δὲν ἦταν ἑλικόπτερο, τί ἄλλο φαντάζεσαι πὼς μπορεῖ νὰ ἦταν; μουγρίζει.

— Ἴσως νὰ ἦταν ἡ... ψυχὴ τῆς θείας μου τῆς Ματθίλδης, σεσιόρ!

Ὁ χοντρο-ἀστυνόμος κοντεύει νὰ πάθη συγκοπὴ ἀπὸ τὸ κακό του μ' αὐτὰ πού ἀκούει.

Διατάζει τοὺς ἄντρες του μὲ μανιασμένους κραυγὲς ἀλλή μιὰ φορὰ νὰ ψάξουν για τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητῆ.

Τοῦ κάκου ὅμως ψάχνουν παντοῦ, γιατί ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἔχει φτερουγίσει, ὅπως γνωρίζει ἤδη ὁ ἀναγνώστης.

Ὁ Περὲθ ἔχει τελείως ἀ-

πογοητευθῆ καὶ συλλογίζεται συγχρόνως ὅτι ἔχει ἀπομακρυνθῆ πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ σημείο πού ἄφησαν τὸ ἑλικόπτερό τους καὶ θὰ χρειαστοῦν ὦρες ὀλόκληρες πορείας ὥσπου νὰ ξαναγυρίσουν σ' αὐτό.

Σκέπτεται τὴν ὁμορφὴ κόρη του Ροζίτα, πού τὴν ἔχουν ἀφήσει νὰ περιμένη στὸ αὐτόγυρο.

Εἶναι βέβαιος πὼς ἡ Ροζίτα θάχη ἀνησυχήσει τόσες πολλὲς ὦρες πού λείπουν καὶ ἔτσι ἀγοροκόριτσο πού εἶναι, δὲν θὰ τῶχη για πολὺ, νὰ κάνη καμμιά τρέλλα καὶ παρακούοντας τὶς διαταγὲς του, νὰ φύγη ἀπὸ τὸ ἑλικόπτερο καὶ νὰ χωθῆ στὴ ζούγκλα ψάχνοντας νὰ ἀνακαλύψη τὸν πατέρα της!

Τρελλὸς τρόμος γεμίζει τὴν ψυχὴ του σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, γιατί ὅπως εἶναι καὶ φυσικὸ ὁ ἀγαθὸς στὸ βάθος τῆς καρδιάς του Περὲθ, λατρεύει κυριολεκτικὰ τὴν κορούλα του.

Στὰ τελευταῖα λοιπόν, καταλήγει στὴν ἀπόφασιν νὰ γυρίση πίσω στὸ μέρος πού ἄφησαν τὸ αὐτόγυρο, ἔστω κι' ἂν θὰ ἐπιστρέψη ἐντελῶς ἀπρακτος, ἀφοῦ καὶ τὸν καθηγητῆ Τζένκινς ἀκόμα πού τὸν βρῆκε, τὸν ξανάχασε!

Βάζει τὶς φωνὲς καὶ ἀρχίζει καὶ τὰ σφυρίγματα μὲ μιὰ μεγάλη σφυρίχτρα πού βρίσκεται στὴν τσέπη του καὶ κρέμεται διαρκῶς ἀπὸ ἓνα χακὶ κορδόνι.

Σὲ λίγα λεπτὰ οἱ ἄντρες του ἔχουν ὅλοι συγκεντρωθῆ.

‘Ο Περὲθ μὲ βροντερὴ φωνὴ πούσ δίνει τὸ πρόσταγμα νὰ πάρουν τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

ΞΕΚΙΝΟΥΝ.

Πρῶτος - πρῶτος πηγαί-
ὁ χοντρο - Περὲθ καί, ὅ-
σο προχωρεῖ, τόσο περισσότε-
ρο ἀδημονεῖ νὰ φτάσῃ στὸ μέ-
ρος πού βρίσκεται ἡ Ροζίτα
καὶ βιάζει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ
τὸ βῆμα του.

‘Ομως ἡ ἀπόστασις εἶναι
μεγάλῃ καὶ ἡ πορεία μέσα
στὴν παρθένα ζούγκλα τοῦ
‘Αμαζονίου πολὺ δύσκολη —
ἐξαντλητικὴ ὠρισμένες φο-
ρές...

Σὲ λίγο μάλιστα μαζεύον-
ται καὶ ὀλόμαυρα σύννεφα πά-
νω στὸν οὐρανό.

Πλησιάζει μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες
τὶς τρομερὲς θύελλες, πού ἀ-
πειλοῦν νὰ ξερριζώσουν ὀ-
λόκληρο τὸ ἀπέραντο δάσος
μὲ τὴ μανία τους..

Ξαφνικὰ πάνω ἀπὸ τὰ κε-
φάλια τους ἀκούγονται σπα-
ρακτικὲς, ὑστερικὲς κραυγές...

Καθὼς σηκώνουν τὰ μάτια,
ἀντικρῶνουν κοπάδια ὀλόκλη-
ρα ἀπὸ λογῆς - λογῆς που-
λιὰ τοῦ ‘Αμαζονίου, πού φεύ-
γουν μακριὰ κρῶζοντας κα-
τατρομαγμένα...

Οἱ ἄνδρες τοῦ Πέρεθ χλω-
μιάζουν ἀπὸ τὸν φόβο τους.

Οἱ καρδιὲς σφίγγονται.

Γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅλοι
τους τί σημαίνει νὰ βρεθῆς
ἀνυπεράσπιστος μέσα στὴ
ζούγκλα, σὲ μιὰ τέτοια θεο-
μηνία σὰν αὐτὴ πού πλησιάζει...

Καὶ ὅλο βιάζουν τὸ βῆμα

τους γιὰ νὰ φτάσουν στὸ ἐλι-
κόπτερο ἀλλὰ ἡ θύελλα πλη-
σιάζει μὲ τρομερὴ ταχύτητα
καὶ σιγουρεύονται στὸ τέλος
ὅτι δὲν θὰ προλάβουν.

‘Ο ἄνεμος λυσσομανᾷ καὶ
οὐρλιάζει ἄγρια ἀνάμεσα στὰ
φυλλώματα.

Οἱ κορυφὲς τῶν πανύψηλων
δέντρων λυγίζουν νικημένες
ἀπὸ τὴν ὀρμὴ του καὶ λές ὅτι
στὸ τέλος θὰ ἀγγίξουν τὸ ἔ-
δαφος...

Οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρα-
νοῦ ἀνοίγουν ξαφνικὰ πάνω
ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ τοὺς
λούζουν.

‘Ο Περὲθ σταιμάτησε ἄγκο
μαιχῶντας. Θὰ μείνουμε σ’
αὐτὸ τὸ μέρος πού οἱ κορμοὶ
τῶν δέντρων εἶναι χοντροὶ καὶ
πυκνοί, λέει ἀποφασιστικά.
“Ἐτσι κι’ ἄλλοιῶς καὶ νὰ κα-
ταιφέρωμε νὰ φτάσουμε στὸ
ἐλικόπτερο, δὲν θὰ μπορέ-
σουμε νὰ ἀπογειωθοῦμε μ’
αὐτὴ τὴ θύελλα πού θὰ μᾶς
τσακίση ἀμέσως... Θὰ περι-
μένωμε νὰ περάσῃ ὁ χαλα-
σμός... ‘Ἐδῶ θὰ βρισκόμαστε
σὲ ἀσφάλεια... ‘Ο Θεὸς νὰ
προφυλάξῃ τὴ μικρὴ μου Ρο-
ζίτα!...

Θύελλα....

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ καὶ
ἐντελῶς ἀθόρυβο ἐλικόπτερο
τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἀ-
πομακρύνεται μὲ μεγάλη τα-
χύτητα ἀπὸ τὸ μυστικὸ ἐκεῖ-
νο μέρος τοῦ παρθένου δά-
σους, ὅπου εἶναι χτισμένος ὁ
ἀρχαῖος ναὸς τῶν “Ινκας, μὲ

τις χρυσές, ινδιάνικες θεότητες...

Ἐπιβάτες του είναι ὁ ἴδιος ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, ἡ πανέμορφη Νάγια μὲ τὸ Βέλο, ὁ Ἐλ Ρέϋ ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας, ὁ καθηγητὴς Τζένκις καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος βοηθὸς τοῦ Ζορρό, ὁ θρυλικὸς Πάντσο Γίγαντας!

Ἐπάρχει δηλαδὴ ἀπαρτία καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ Μαῦρο Πουλὶ σηκώνει τόσους πολλοὺς ἐπιβάτες.

Ὡστόσο ἡ θεομηνία ἔχει ξεσπασεῖ τραμακτικὴ πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα.

Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ πτήσις τοῦ αὐτόγυρου εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνη καὶ πὼς θά-

ναι σὰν αὐτοκτονία ἂν προσπαθήσουν νὰ φτάσουν μακριά...

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας κυττάζει κιόλας κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του γιὰ νὰ βρῆ ἓνα μέρος πού νὰ προσγειώσῃ τὸ σκάφος.

Καθένας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες του βασανίζεται καὶ ἀπὸ διαφορετικὲς σκέψεις...

Ἡ Νάγια σκέπτεται τὸν τρομακτικὸ κίνδυνο πού διατρέχει.

Συλλογίζεται ὅτι ὁ πατέρας της μπορεῖ νὰ ἔχη φτάσει κιόλας στὸ μέρος πού ἄφησαν τὸ ἐλικόπτερό τους καθὼς δὲν θὰ τὴν βρῆκε ἐκεῖ, νὰ ψάχνῃ τώρα μέσα στὴ

— Σερσὲ λά φάμ!, τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Πηδούν έτσι από δέντρο σὲ δέντρο.

ζούγκλα γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Πῶς θὰ μπορέσῃ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι νὰ καταφέρῃ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τὸ θανάσιμο μυστικὸ τῆς, ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια, ἡ κόρη τοῦ ἀστυνόμου Περὲθ, εἶναι καὶ ἡ θρυλικὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, ποὺ ὁ πατέρας τῆς τὴν κυνηγᾷ ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ νὰ τὴ συλλάβῃ;

Καὶ ἡ νέα ξέρεي πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Περὲθ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος.

Ξέρει πῶς, ἂν ἀνακαλύψῃ τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀ-

πόσπασμα τὴν ἴδια τὴν κόρη του, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται μετὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ κείνος ὁ ἴδιος!

Ἄν τὴν ρωτοῦσε δηλαδὴ κανεὶς ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ ἔλεγε νὰ πετάξουν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται προσγειωμένο τὸ ἐλικόπτερο τοῦ Περὲθ, ἔστω καὶ ἂν ὁ κίνδυνος μιᾶς πτώσεως καὶ ἐνὸς φρικτοῦ θανάτου θὰ τοὺς ἀπειλοῦσε στὸ ταξίδι τους κάθε στιγμή. . .

Ἄλλα πράγματα ἐντελῶς στριφογυρίζουν μὲς στὸ μυαλὸ τοῦ γιγαντόσωμου Ἐλ Ρέϋ, ποὺ κάθεται σὲ μιὰ ἄκρη χωρὶς νὰ μιλάῃ καθόλου,

μὲ τὸ βλέμμα του χαμένο στὸ κενό.

Ἡ ψυχὴ του ἔχει γεμίσει μὲ μῖσος χωρὶς νὰ ξέρη γιατί!

Μισεῖ θανάσιμα τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀπαρηγόρητος συγχρόνως, γιατί τοῦ χρωστάει γιὰ ἄλλη μιὰ φορά τὴ ζωὴ του καὶ ἐπομένως δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάνη κακό...

Μισεῖ θανάσιμα τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σκεφθῆ νὰ τὴν ἀγγίξη ἀφοῦ καταλαβαίνει πὼς ἢ κοπέλλα ἀγαπάει τὸν Ζορρὸ καὶ αὐτὸς χρωστάει στὸν Ζορρὸ τὴ ζωὴ του...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν βασανίζουν συνεχῶς τὰ μυστηριώδη γεγονότα ποὺ γεμίζουν τὴ ζωὴ του.

Τὸ μυαλό του γυρίζει...

Κινδυνεύει νὰ τρελλαθῆ καὶ εἶναι καὶ καταδικασμένος σὲ ἀπραξία, ποὺ τοῦ φέρνει ἀπελπισία ἀκόμα μεγαλύτερη.

Γιατὶ ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς Ζούγκλας εἶναι δίκαιος καὶ τίμιος. Δὲν θὰ δεχτῆ ποτὲ νὰ βλάβη τὸν εὐεργέτη του.

Προτιμάει νὰ βασανίζεται ὁ ἴδιος καὶ αὐτό, μέσα στὸ πρωτόγονο σχεδὸν μυαλό του, γίνεται μιὰ τιτάνια πάλη χωρὶς τέλος...

Ὅσο γιὰ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς, αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιὰ ἀνησυχία.

Ἐχει ἀποκτήσει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, ποὺ τὸν ἔχει σώσει τόσες φορές ἀπὸ δυσκο-

λώτερες στιγμὲς.

Δὲν φοβάται καθόλου τὴ θύελλα, ἴσως καὶ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει ἀκριβῶς τὴν ἔκτασί της καὶ τὴν τρομακτικὴ της δύναμι.

Αὐτὸς ὅλη τὴν ὥρα θαυμάζει τὸ κάθε τι.

Θαυμάζει τὸ ἀθόρυβο αὐτὸ θαῦμα ποὺ εἶναι τὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρὸ καὶ εἶναι ἓνα τελειότατο μηχανήμα ποὺ τοῦ ἐρεθίζει τὴν ἐπιστημονικὴ του περιέργεια...

Τέλος, γιὰ νὰ φτάσουμε καὶ στὸν πέμπτο ἐπιβάτη τοῦ Μαύρου Πουλιού, ὁ κακομοίρης ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν αἰσθάνεται καθόλου καλά.

Τὰ ματάκια του μιὰ γουρλωμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα καὶ μιὰ βασιλεύουν σὰν νὰ πρόκειται νὰ λιποθυμίση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ.

Δὲν τολμάει ὅμως καὶ νὰ λιποθυμίση τελειωτικά, γιατί λαχταράει μὲ τὴ σκέψι τοῦ τί μπορεῖ νὰ συμβῆ μετὰ, καθὼς βρίσκονται στὸν ἀέρα καὶ ἡ θύελλα μαίνεται.

Ὁ Ζορρὸ καθὼς ψάχνει γιὰ νὰ βρῆ μέρος νὰ προσγειωθῆ, ρίχνει καὶ καμμιὰ ματιὰ στὸν καημένο τὸν φίλο του.

— Τί ἔχεις, Πάντσο Γίγαντα; τοῦ λέει γελαστὰ γιὰ νὰ τοῦ δώση θάρρος. Δὲν σὲ βλέπω καλά!

— Ἄ, κάνει ἐκεῖνος μὲ περιφρόνησι, γιατί δὲν εἶναι δυνατὸν, βέβαια καὶ νὰ παραδεχτῆ ὅτι φοβάται. Εἶναι τοῦ φυσικοῦ μου! Ἐπρεπε νὰ σοῦ τῶχω πῆ: Ἐμένα, ξέρεις, μὲ

πειράζει ή θάλασσα!

Μ' όλο που ή ώρα κάθε άλλο είναι παρά άστεία, ό μασκοφόρος Έκδικητής δέν μπορει να μη γελάση με την έκπληκτική δικαιολογία που βρήκε να του πη ή Πάντσο.

— Μα έμείς τώρα δέν βρισκόμαστε στη θάλασσα, παρά στον άέρα!, του λέει.

— Έτσι λές; τσιρίζει ό Πάντσο Γίγαντας τρομοκρατημένος. Για δές λιγάκι έξω τί... πυκνός καταρράκτης νερού κατεβαίνει από τον ουρανό και πές μου αν πετάμε στον άέρα ή αν πλεύουμε σε θάλασσα!...

Από μια μεριά δηλαδή, δέν έχει καθόλου άδικο ό κακομοίρης ό Πάντσο Γίγαντας.

Και μάλιστα το ταξίδι έχει αρχίσει και γίνεται πραγματικά όδυνηρό, γιατί καθώς το ήλεκτροκίνητο σκάφος μπαίνει μέσα σε περιοχές ήλεκτρικών εκκενώσεων από τους κεραυνούς, παθαίνει βραχυκυκλώματα και χάνει απότομως πολλές δεκάδες μέτρα από το ύψος του, για να ξαναέβη άμέσως πάλι, ύστερα από έναν επίδέξιο χειρισμό του Ζορρό της Ζούγκλας, και να ξαναπέση καθώς θα βρεθή άμέσως σχεδόν, σε καινούργια ήλεκτρική εκκένωσι...

Ό Πάντσο Γίγαντας δεινοπαθει.

Κοντεύουν να του βγούν τα άντερά του.

— Δέν είναι διασκέδασι αυτή!, τσιρίζει κάθε τόσο. Φέρε μου ληστές να σου τους

ξεπαστρεύω δέκα - δέκα!... Φέρε μου θηρία να τα δαγκώνω στον λαιμό! Φέρε μου κροκοδείλους να τους γδέρνω ζωντανούς και να κάνω με το δέρμα τους πέδιλα!... Όμως με τη θύελλα πώς να τα βάλω σε παρακαλώ, όταν μάλιστα με πιάνει και ή θάλασσα;

— Υπομονή!, του λέει ό Ζορρό της Ζούγκλας που τον λυπάται.

— Τί υπομονή; τσιρίζει ό Πάντσο Γίγαντας ύστερικά. Να είχες τουλάχιστον και καμιά... δραμαμίνη!

Ό Ζορρό όμως δέν του άπαντάει αυτή τη φορά.

Κάτω από τα πόδια τους, μέσα στη φοβερή όμίχλη και την κοσμοχαλασιά, σαν να του φαίνεται πώς διακρίνει ένα μεγάλο πλάτωμα, μέσα στο όποιο δέν υπάρχουν δέντρα και μπορεί να προσγειώση το Μαύρο Πουλί.

Χωρίς να διστάση αρχίζει να έλαττώνη το ύψος του, κρατώντας με το άτσαλένιο του χέρι το πηδάλιο, για να μην αφήση καμιά απότομη πνοή του τρομερού άνέμου να πετάξη το σκάφος επάνω στα δέντρα και να το συντρίψη...

Όλοι καταλαιβάνουν πώς το ταξίδι τους έχει πάρει τέλος και παρακολουθούν με κομμένη την αναπνοή την κρίσιμη κάθοδο.

Δέν είναι καθόλου εύκολη ή προσγειώσις, έστω κι' αν το έλικόπτερο υπό όμαλās συνθήκας, δέν έχει παρά να κατέβη σιγά - σιγά και ν' ά-

Η σφαίρα βρίσκει το φυτικό σχοινί...

κουμπήση τήν κοιλιά του κάτω στη γή.

‘Η δύναμις του ανέμου είναι κάτι ασύλληπτο στη φαντασία.

Κάθε στιγμή που περνάει, δέν ξέρει κανείς αν τους οδηγή στη σωτηρία ή στον θάνατο!...

‘Ο Πάντσο Γίγαντας κάνει προσευχές από μέσα του και τὰ χείλια του άνοιγοκλείουν συνεχώς σαν να πιπιλάη καραμέλλα!

Τελικά νοιώθουν ένα δυνατό τράνταγμα.

Το Μαύρο Πουλί έχει κολλήσει στο έδαφος.

Παρ’ όλ’ αυτά δέν μένει ακίνητο, παρά έξακολουθεί να κλυδωνίζεται τρομερά.

‘Ο άέρας τὸ φέρνει δῶθε πέρα, άπειλώντας να τὸ άναποδογυρίση από στιγμή σε στιγμή!

‘Ο Ζορρό τῆς Ζούγκλας φωνάζει μ’ όλη του τῆ δύναμι, γιατί μόλις έτσι μπορεί να άκουστή ή φωνή του πάνω από τὸ δαιμονισμένο θόρυβο που κάνει ή θύελλα:

— Θα μείνωμε εδώ μέσα ὡσπου να περάση ή θεομηνία... Πουθενά δέν θα είμαστε περισσότερο άσφαλισμένοι...

Κανείς δέν του άποκρίνεται τήν πρώτη στιγμή.

‘Ο Τζένκινς κι’ ο Πάντσο Γίγαντας, δέν έχουν φυσικά κανέναν λόγο να μη συμφωνήσουν άμέσως μ’ αυτό που έχει πῆ.

‘Ο Έλ Ρέυ όμως και ή Νάγια με τὸ Βέλο, σκέπτονται τελείως διαφορετικά...

Ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας σαλεύει ἀνήσυχτα στὴ θέσι του καὶ καρφώνει τὰ μάτια του στὸν Ζορρό.

— Ἐλ Ρέϋ φύγεις!, λέει μὲ τὴν πρωτόγνη γλῶσσα του.

Ὁ Ζορρό χλωμιάζει κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα του.

Ἐχει ἀποφασίσει νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Ἐλ Ρέϋ σήμερα. Νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του. Νὰ τοῦ πῆ πὼς αὐτοὶ οἱ δύο εἶναι δίδυμα ἀδέρφια, πὼς τὸ ἴδιο αἷμα κυλάει στὶς φλέβες τους καὶ πὼς δὲν πρέπει ποτὲ πιά νὰ ξαναισηκώσουν χέρι ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου...

Θέλει νὰ τοῦ πῆ ἀκόμα πολλὰ πράγματα...

Νὰ τοῦ πῆ πὼς ἡ μισὴ περιουσία τοῦ πατέρα τους ἀνήκει σ' ἐκεῖνον καὶ πὼς δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἔρθῃ στὴν Ἀθιέντα ντὲλ Σὰλ γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸ πὸν δικαιοῦται...

Πὼς μπορεῖ ὅμως νὰ φανερώσῃ ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο ἀπ' ὅλα αὐτὰ στὸν λευκὸ γίγαντα, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας τοῦ Μαύρου Πουλιού;

Πὼς μπορεῖ νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ τὸ δικό του μυστικὸ καὶ τὴν ταυτότητά του, καταστρέφοντας ὅλα ὅσα ἔχει δημιουργήσει καὶ κινδυνεύοντας καὶ νὰ βρεθῇ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα;

Τὸ μόνο πὸν ἤλπιζε ἦταν νὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος μαζί, ὥστε ὅταν περάσῃ ἡ θύελλα καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸν κα-

Βλέπει ἄξαφνα μπροστὰ τῆς τὸν Περὲθ!...

θηγητή Τζένκις φύγουν από το αὐτόγυρο, νὰ κουβεντιάση μὲ τὸν ἀδερφό του...

Βλέπει ὅμως τώρα μὲ σφιγμένη καρδιά, πὼς αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ φύγη...

Καὶ βλέπει τὸ τρομερώτερο μῖσος μέσα στὸ ἀστραφτερό του βλέμμα καθὼς τὸν κυττάζει...

Ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος καὶ ἡ καρδιά του σφίγγεται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπελπισία.

Κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια:

— Ἐλ Ρέϋ, φωνάζει κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ἀκουστῆ πάνω ἀπὸ τὴ βοή τῆς κοσμοχαλασιάς, δὲν μπορείς νὰ φύγης μ' αὐτὴ τὴ θεομηνία!... Εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνο νὰ βρεθῆς στὴ ζούγκλα... Τὰ δέντρα πέφτουν κάθε τόσο κεραυνοβολημένα καὶ μπορεῖ ἔνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ πέση ἐπάνω σου νὰ σὲ τσακίση...

Ξέρει πὼς εἶναι ἀστεῖες οἱ δικαιολογίες πού τοῦ λέει, εἰδικὰ γιὰ τὸν Ἐλ Ρέϋ, πού εἶναι ὁ μόνος πού δὲν κινδυνεύει ἀσφαλῶς, βγαίνοντας μ' αὐτὴ τὴ θεομηνία στὸ ὑπαιθρο...

Καὶ πραγματικὰ ὁ ξανθὸς γίγαντας φουσκώνει περήφανα τὰ στήθη του καὶ μουγγρίζει μὲ περιφρόνησι:

— Ζούγκλα βασιλείο Ἐλ Ρέϋ!... Ἐλ Ρέϋ δὲν φοβάται θύελλα!... Δὲν φοβάται τίποτα!...

Ὁ Ζορρό κάτι πάει πάλι νὰ πῆ γιὰ νὰ κάνη μιὰ τε-

λευταία προσπάθεια νὰ τὸν κρατήση.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ὅμως δὲν τοῦ δίνει καιρό.

Λέει μὲ πείσμα:

— Ἐλ Ρέϋ χρωστάει ζορὴ του σὲ Ζορρό!...

Στενοχωρημένος ἀποκρίεται ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής:

— Ξέχασέ το, Ἐλ Ρέϋ!...

— Ἐλ Ρέϋ δὲν ξεχνάει ποτέ! Ζορρό ἔσωσε ἐμέναι... Τώρα ἐγὼ ἐλεύθερος ἢ ὄχι;

— Καὶ βέβαια εἶσαι ἐλεύθερος, Ἐλ Ρέϋ!...

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας λέει ξερά:

— Τότε ἐστὶ ἀνοίξης, φύγω ἀπὸ σιδερένιο πουλί!...

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ κάνη διαφρετικά.

Μ' ὅλο πού ξέρει πὼς δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ ξανασημαντήση τὸν Ἐλ Ρέϋ καὶ μ' ὅλο πού ἤθελε τόσο πολὺ νὰ τοῦ ἀποκαλύψη ποιὸς εἶναι, ἀναγκάζεται νὰ τὸ ἀναβάλλη γιὰ ἄλλη φορά.

Ἀνοίγει τὴν πάρτα τοῦ κρυστάλλινου κουβουκλίου τοῦ ἐλικοπτέρου, λέγοντας:

— Εἶσαι ἐλεύθερος, Ἐλ Ρέϋ... Μπορεῖς νὰ φύγης!...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ξεφωνίζει τσιριχτά:

— Μὴν ἀρχίσετε τὰ «περᾶστε πρῶτος», γιατί θὰ πουντιάσουμε!... Ἄντε, ψηλέ! Δίνε του στὰ γρήγορα! Τί περιμένεις; Μὲ τὸ τρίαι ὁποῖος δὲν περάση... κίγεται!...

Και πραγματικά ο Έλ Ρέϋ καθυστερεί.

Έχει σταθή για μερικά δευτερόλεπτα μπροστά στον Ζορρό τής Ζούγκλας.

Τὰ μάτια τῶν δυὸ ἀδερφῶν ἔχουν διασταυρωθῆ σαν πυρωμένες λόγχες...

Στὸ βλέμμα τοῦ Έλ Ρέϋ λάμπει τὸ μῖσος, ἀλλὰ μαζί καὶ κάποια ἀνεξήγητη ταραχὴ πού νοιώθει νὰ τὸν κυριεύει ὀλόκληρον, καθὼς τὸν κυττάζουν τὰ δυὸ ὀλάμαυρα μάτια τοῦ Ζορρό...

Κάποιο πρωτόγονο συναίσθημα καιτρακυλάει μέσα του καὶ τὸν ἀναστατώνει, γεμίζοντας μ' ἓνα παραπάνω μυστήριο τῆ ζωῆ του...

Λύσσα τὸν κυριεύει ἀκόμα καὶ γι' αὐτό...

Αὐτὴ ἡ ἀπίστευτη γαλήνη πού χίνεται γιὰ μιὰ στιγμή στὴ καρδιά του ἀπὸ τὴ ματιά τοῦ μασκοφόρου Έκδικητῆ, τὸν κάνει τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο νὰ ἀφρίση περισσότερο...

Έκείνος θέλει νᾶχη μόνο τὸ μῖκος στὴν ψυχὴ του γιὰ τὸν Ζορρό τής Ζούγκλας!... Τίποτ' ἄλλο...

Μ' ἓνα φοβερὸ μουγγρητό, σαν νᾶναι ἀληθινὸ θηρίο, δίνει μιὰ καὶ πηδάει μέσα στὸν χαλασμό τῶν στοιχείων τῆς φύσεως...

Σ' ἓνα δευτερόλεπτο ἔχει φτάσει ὡς τὰ πρῶτα δέντρα τῆς ζούγκλας καὶ χάνεται μέσα σ' αὐτήν...

Ὁ Ζορρό
καὶ ἡ Νάγια

ΛΕΝ προλαβαίνει ὅμως νὰ χαθῆ ὁ Έλ Ρέϋ καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ἐκδηλώνει καὶ ἐκείνη τὴν ἴδια ἐπιθυμία, μὲ φωνὴ πού τρέμει φανερὰ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία...

— Ζορρό, λέει στὸν μασκοφόρο Έκδικητῆ, πρέπει νὰ φύγω... Πρέπει νὰ φύγω κι' ἐγὼ καὶ νὰ τὸ κάνω μάλιστα γρήγορα, γιατί διατρέχω μεγάλον κίνδυνο...

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς τὴν παρατηρεῖ μὲ πολὺ μεγάλη ἔκπληξι.

Ἄν γιὰ τὸν Έλ Ρέϋ ἦταν σίγουρος ὅτι καιέναν κίνδυνο δὲν διατρέχει μέσα στὴ μανία τῆς θύελλας αὐτῆς τοῦ Ἀμαζονίου, γιὰ τὴν Νάγια δὲν μπορεῖ νὰ πῆ τὸ ἴδιο.

— Δὲν μπορεῖς νὰ φύγης! τῆς λέει τρομαγμένος. Θὰ χαθῆς γιὰ πάντα μέσα στὴ φοβερὴ ἀνεμοθύελλα! Κάποιο δέντρο θὰ πέση στὸν δρόμο σου καὶ θὰ σὲ τσακίση...

— Δὲν θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ σαν τὸν Έλ Ρέϋ πὼς εἶμαι βασίλισσα τῆς ζούγκλας καὶ πὼς δὲν φοβάμαι τίποτα... Ὅμως κι' ἂν ἔχω μιὰ ἐλάχιστη πιθανότητα νὰ γλυτώσω μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμό, πρέπει νὰ φύγω χωρὶς δισταγμό, γιατί ἂν μείνω... τότε θὰ εἶμαι ὀριστικὰ χαμένη!...

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ρωτήση περισσότερο,

Ἡ σιωπή της θὰ ἀφορᾶ ἀσφαλῶς τὸ μυστικό τῆς ταυτότητάς της, ποὺ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ρωτήσῃ γι' αὐτό, πρὶν μόνη της νὰ ἀποφασίσῃ κάποτε νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ...

Καταλαβαίνει ὡστόσο πῶς ἡ Νάγια πρέπει νὰ φύγῃ ὀπωσδήποτε γιὰ νὰ μιλάῃ ἔτσι...

Μὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἀφήσῃ ὀλομόναχη μέσα στὴ μανία τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Παίρνει τὴν ἀπόφασί του γρήγορα, ὅπως ἐξ ἄλλου τὸ συνηθίζει ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής:

— Θὰ σὲ συνοδεύσω, ὄμορφη Νάγια!, τῆς λέει.

— Μὰ δὲν μπορείς, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν ἀνησυχία. Ἔχεις τὸν καθηγητὴ Τζένκινς νὰ φροντίσῃς καὶ τὸν φίλο σου τὸν Πάντσο!

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος ποὺ ἡ κουβέντα τοῦ Ζορρό, τὸν ἔχει βάλει ἤδη σὲ καινούργιες τρομάρες — γιὰτὶ μόνο κοντὰ του αἰσθάνεται ἀσφαλῆς καὶ δὲν φοβᾶται τίποτα — βάζει τὶς τσιριχτὲς φωνές του:

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, κοκκίνα μου: Δὲν μὲ λένε σκέτο «Πάντσο»! Γιὰτὶ μοῦ τρῶς τὸ «Γίγαντα», ποὺ εἶναι τὸ καλύτερο καὶ δίνει ὅλη τὴ... γοητεία στ' ὄνομά μου;

Ἡ γυναίκα δὲν δίνει σημασία στὸν Πάντσο.

Λέει ἀποφασιστικὰ στὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας:

— Ὁχι!... Θὰ μείνῃς νὰ προστατεύσῃς τοὺς φίλους σου... Πρέπει νὰ φύγω μόνη μου...

Ὁ Ζορρό ὡστόσο δὲν ἀλλάζει τὶς ἀποφάσεις του ποτέ.

— Θὰ ἔρθω μαζί σου!, τῆς λέει μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρηση. Ὁ Πάντσο μαζί μὲ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς θὰ μείνουν ἐδῶ καὶ θὰ μὲ περιμένουν... Δὲν διατρέχουν κανέναν ἀπολύτως κίνδυνο!... Ἢν παρουσιαστῆ ὅ,τι δῆποτε, ὁ ...μηχανικός μου ξέρει νὰ ἀπογειώσῃ τὸ σκάφος καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κάθε ἐχθρὸ ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ τοὺς βλάψῃ!... Ἔτσι δὲν εἶναι, Πάντσο;

Ὁ ἀνθρωπάκος τοῦ ἀποκρίνεται νευριασμένος:

— Ἐμένα ρωτᾶς; Ἐσύ 'σαι τ' ἀφεντικό!

— Δὲν σοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ βάλῃς ἀμέσως μπρὸς καὶ νὰ ἀπογειώσῃς τὸ σκάφος, μόλις παρουσιαστῆ κίνδυνος γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν κύριο καθηγητή;

— Ἐξαρτᾶται!

Ὁ Ζορρό κυττάζει ἀνυπόμονα τὸν βοηθό του.

— Ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται πάλι; ρωτᾶει μισοσκασιμένος.

— Ἄν εἶμαι ἐντάξει, βέβαια, θὰ μπορέσω!, τοῦ λέει ὁ Πάντσο ἀτάραχος. Ἄν ὅμως εἶμαι λιποθυμισμένος;

Ὁ Ζορρό τὸν κυττάζει μ' ἀπελπισία:

— Καὶ γιὰτὶ νὰ ἔχῃς λιποθυμήσῃς πάλι, ἀθεόφοβε;

— Ἐσύ δὲν εἶπες ὅτι θὰ

παρουσιαστή... κίνδυνος;

Ἄλλὰ ὁ καθηγητὴς Τζένκινς σταματᾷ αὐτὴ τὴν πρωτοφανῆ συζήτησι.

Λέει τοῦ Ζορρό:

— Πήγαινε, φίλε μου! Μὴν ἀνησυχῆς καθόλου! Κι' ἂν ὁ φίλος σου ἀπὸ δῶ εἶναι λιποθυμισμένος ὅπως λέει, θὰ τὸν συνεφέρω ἀμέσως ἐγὼ καὶ θὰ σηκώσουμε τὸ ἐλικόπτερο... Ἄν καὶ δὲν θὰ παρουσιασθῆ κανένας κίνδυνος μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεομηνία ὅσπου νὰ γυρίσης!

Κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔχει πάλι τὴν τελευταία λέξι, ἀπαρηγόρητος:

— Δὲν μᾶς φτάναν τὰ ὑπόλοιπα, ἔχουμε τώρα καὶ προφήτες!... Κι' ἂν αὐτὸ ποὺ προφητεύει εἶναι ἀλήθεια, ἔχει καλῶς... Ἄν ὅμως ὄχι... κλάψε με, μανούλα μου γλυκειά!...

Ὁ Ζορρό στὸ μεταξὺ ἔχει πηδήσει στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ κουβουκλίου καὶ πιάνει καὶ τὴ Νάγια ποὺ πηδάει ἀμέσως ὕστερα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας, ἀπὸ μέσα, δίνει μιὰ μὲ μεγάλα νεύρα καὶ κλείνει τὴν πόρτα τοῦ αὐτόγυρου.

— Ποῦ ξανακούστηκε, τσιρίζει ἥρωας μὲ ὑπόληψιν ἄφινη τοὺς φίλους του γιὰ τὸ χαιτῆρι μιᾶς μαυρομάτας;

Ὁ Τζένκινς τοῦ λέει γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Δὲν μᾶς ἀφίνει! Μὴ φοβάσαι! Θάρθη πάλι γιὰ νὰ μᾶς πάρῃ καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ σὲ ἀσφάλεια!...

Ὁ Πάντσο τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι καὶ τσιρίζει κορδωμένος σὰν διάνος:

— Καλέ, ἓνας λόγος ποὺ φωνάζω, εἶναι πῶς αὐτὴ ἡ κοκκίνα μου εἶχε τάξει νὰ μὲ γνωρίσῃ μὲ τὴ... μικρὴ τὴν ἀδελφὴ της! Τώρα μου τὴν κοπανᾷ καὶ φεύγει κι' ὅταν τὴν ξαναδῆς ἐσύ, σφύρα μου κι' ἐμένα! Οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν λόγο!...

Ἐνῶ ὅμως ὁ Πάντσο μὲ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς πιάνουν φιλοσοφικὴ συζήτησι γιὰ τὶς γυναῖκες, ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας μαζί μὲ τὴ Νάγια ξεκινοῦν μέσα στὴ μανία τῶν στοιχείων γιὰ τὸ μέρος ὅπου ὁ Περὲθ ἔχει ἀφήσει τὸ ἐλικόπτερό του.

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχει νὰ ταξιδεύῃ πηδῶντας ἀπὸ τὸ ἓνα δέντρο στὸ ἄλλο, γιὰ δυὸ λόγους:

Πρῶτον ἔχει μαζί του καὶ τὴ Νάγια, ποὺ δὲν θὰ τὰ κατὰφερνε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ καὶ δεῦτερον ἡ θεομηνία εἶναι τέτοια, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ τὴν βάλῃ νὰ σκαρφαλῶσῃ στὸν ὦμο του, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ ξεφύγουν τὰ χέρια της σε κάποιο πηδημα καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ δεκάδες μέτρα ψηλά, νὰ σκοτωθῇ.

Ἔτσι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τρέχουν μὲς στὴ ζούγκλα, ἐνῶ ὁ λυσσασιμένος ἀέρας τοὺς μαστιγώνει τὸ πρόσωπο καὶ τὸ χαλάζι τοὺς χτυπάει μὲ μιὰ ἀπίστευτη μανία, σὰν

νά είναι ένα υπερφυσικό στοιχείο, που μάχεται άπεγνωσμένα να τους τυφλώσει...

Δέν μιλούν καθόλου σ' όλη την τρομερά δύσκολη διαδρομή τους:

Ο Ζορρό θέλει να πή πολλά στην κοπέλλα με το υπέροχο σώμα που του έχει σώσει τόσες φορές τη ζωή...

Όμως καταλαβαίνει πως ή Νάγια βιάζεται...

Βιάζεται θανάσιμα και οι κουβέντες θα την καθυστερήσουν...

Κάνει λοιπόν όσο πιο γρήγορα μπορεί και σαν τέλειος γνώστης της περιοχής, καταφέρνει να ανακαλύπτει τον σωστό δρόμο, μέσα σ' αυτή την πρωτοφανή κοσμοχαλασιά...

Περνάει μια ολόκληρη ώρα και ύστερα δεύτερη.

Ούτε για μια στιγμή σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έχουν σταθή να πάρουν ανάσα.

Ο Ζορρό θαυμάζει την άντοχή της υπέροχης αυτής γυναίκας...

Ούτε άντρες δεν θα μπορούσαν να άντέξουν σ' έναν τέτοιο τρομακτικό μαραθώνιο....

Κι' όμως αυτή όχι μόνο έχει άντέξει, αλλά ούτε μια φορά δεν έχει ανοίξει το στόμα της για να παραπονεθί...

Στο τέλος ωστόσο ο καιρός αρχίζει κάπως να καλυτερεύει...

Ο όρμη της θύελλας σπάει...

Σ' αυτές τις ζούγκλες οι

άλλαγές του καιρού είναι απίστευτα απότομες.

Ξαφνικά ξεσπάει ή μπόρα και ξαφνικά πάλι σταματάει, για να λάμψη ένας πελώριος, πυρακτωμένος ήλιος στον ουρανό...

Το ίδιο γίνεται και τώρα...

Από τη στιγμή που ο καιρός αρχίζει να παρουσιάζει τα πρώτα σημεία καλυτερεύσεως, δεν περνούν παραπάνω από δέκα λεπτά και πάνω από τη μουσκεμένη ζούγκλα που έχει μετατραπή σε σωστή λίμνη, λάμπει ο δίσκος του ήλιου!

Τώρα ο Ζορρό λέει στη Νάγια κι' ανεβαίνει στον ώμο του και ένα έκπληκτικό ένα-έριο ταξίδι αρχίζει για την παράξενη κόρη της ζούγκλας, που νοιώθει ένα αίσθημα απέραντου θαυμασμού για τον Ζορρό —χωρίς να είναι και ή πρώτη φορά που το νοιώθει...

Αλλά χωρίς να το ξέρουν και οι δύο, μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο μπροστά τους βρίσκονται κι' άλλοι άνθρωποι, που με το φτιάξιμο του καιρού αποφασίζουν να συνεχίσουν κι' εκείνοι το ταξίδι τους προς το έλικόπτερο της αστυνομίας.

Η Νάγια κινδυνεύει...

Ο ΠΩΣ θα κατάλαβε ήδη ο αναγνώστης, πρόκειται για τον χοντρο - Περέθ και τους άντρες του.

Ο διοικητής της αστυνομίας

ας τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ ἔχει δώσει τὸ σύνθημα γιὰ τὸ ξεκίνημα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κιόλας ποὺ ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ δείχνει σημεῖα καλύτερεύσεως.

Ἔχει δώσει τὶς διαταγές του γιὰ τὴ διάταξι ποὺ θ' ἀκολουθήσουν κατὰ τὴ νέα πορεία:

Οἱ δυὸ ἀντιχνευτὲς θὰ πηγαίνουν πάλι μπροστὰ καὶ θὰ ὑπάρχη καὶ ἓνας τῆς ὀπισθοφυλακῆς ποὺ θὰ μείνη ἄρκετὰ πίσω ὥστε νὰ τρέξη νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ἂν συμβῆ ὅ,τι δήποτε...

Ὁ Περὲθ ὀδηγῆ τὸ κύριο σῶμα ἀπὸ ἑπτὰ ἄνδρες...

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος τρέχει ὅσο περισσότερο τοῦ ἐπιτρέπει τὸ ὀγκῶδες σῶμα του καὶ ἐνῶ ἔχει λαχανιάσει τρομερὰ καὶ κοντεύει νὰ σκάσῃ, δὲν ἐννοεῖ νὰ σιγανέψῃ τὴν ταχύτητά του ἢ νὰ μικρύνῃ τουλάχιστον τὸν διασκελισμὸ του...

Αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ ἡ φωτιά ποὺ καίει στὴν καρδιά του εἶναι πολὺ μεγαλύτερη.

Ἡ μεγάλη ἀδυναμία τοῦ κατὰ βάθος ἀγαθοῦ Περὲθ εἶναι ἡ κόρη του ἡ Ροζίτα.

Καταλαβαίνει πὼς ἂν πάθῃ τίποτα ἢ τελευταία αὐτῆ, οὔτε ἐκεῖνος θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσει μετά...

Καὶ ὅσο πιὸ πολὺ πλησιάζει τώρα στὸ μέρος ποὺ τὴν ἔχει ἀφήσει μὲ τὸ ἐλικόπτερο, τόσο περισσότερο ἀνησυχεῖ.

Τὸν βασανίζουν κακὰ προαισθήματα...

Ἰδρώνει καὶ ξιδρώνει ἀλλὰ ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ ταχύνει τὸ βῆμα του, ὥσπου κοντεύουν νὰ σκάσουν καὶ οἱ ἄντρες του ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν, κι' ἄς εἶναι πολὺ πιὸ ἀδύνατοι ἀπ' αὐτόν...

Ξαφνικὰ ὅμως ἐκεῖ ποὺ τρέχουν, ἀκούγονται φωνές.

Ὁ Περὲθ σταματᾷ λαφιασμένος.

Εἶναι ὁ ἀστυφύλακας ποὺ ἔχει ἀφήσει γιὰ ὀπισθοφυλακῆ.

Τρέχει μὲ γουρλωμένα μάτια πρὸς τὸ μέρος τους καὶ δυσκολεύεται νὰ τοὺς φτάσῃ ἔτσι ὅπως τρέχουν κι' αὐτοί.

— Τί τρέχει, Χουανίτο; ρωτᾷ ὁ χοντρο - ἀστυνόμος.

— Ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας σενιόρ!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος φτάνοντας κοντὰ του μὲ κρεμασμένη ἔξω τὴ γλώσσα, σὰν λαχανιασμένο σκυλί.

— Ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας; Πάλι αὐτός!, γρυλλίζει ὁ Περὲθ λυσσασμένος ποὺ αὐτὸ τὸ νέο τὸν ἐμποδίζει νὰ φτάσῃ γρήγορα στὴν κόρη του, ἐνῶ ὑπολείπονται ἀκόμα ἐλάχιστες ἑκατοντάδες μέτρα ἀπ' ὅ,τι ὑπολογίζει.

— Μάλιστα, σενιόρ... Καὶ μαζί του...

Ὁ ἀστυφύλακας ἀγκομαχάει.

Ὁ Περὲθ λυσσάει:

— Τί γίνεται μαζί του; Μίλα λοιπόν, ἡλίθιε!

— Μαζί του εἶναι... καὶ ἡ Νάγια... Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, σενιόρ!...

— Ἄ!...

Ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Πε-

ρέθ βγαίνει αυτή τή φορά μιὰ κραυγή θριάμβου.

Δυὸ τέτοια τρυγόνια μ' ἕνα σμπάρο, ἀξίζουν τὸν κόπο γιὰ μιὰ μικρὴ καθυστέρησι ἀκόμα!...

Δίνει γοργὰ τὶς διαταγές του γιὰ τὴν καινούργια ἐνέδρα ποὺ θὰ στήσουν, ἀφοῦ ὁ λαχανιασμένος ἀστυφύλακας τοῦ ἐξηγεῖ ἀκριβῶς τὴν πορεία ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς μὲ τὴν μυστηριώδη κόρη τῆς ζούγκλας...

Καὶ δὲν ἔχουν πολὺν καιρὸ στὴ διάθεσί τους γιὰ νὰ καταστρώσουν τὴν ἐνέδρα τους.

Ἡ ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποία ταξιδεύει ὁ Ζορρό ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, τὸν φέρνει τρομακτικὰ γρήγορα κοντὰ τους.

Ὅπως - ὅπως προλαβαίνουν νὰ κρυφτοῦν μέσα στοὺς φουντωτοὺς θάμνους, τσαλαβουτώντας μέσα στὶς λίμνες τῶν νερῶν ποὺ ἔχει ἀφήσει στὸ ἔδαφος ἢ φοβερὴ θύελλα.

Ὁ Ζορρό τῆς ζούγκλας ἐμφανίζεται καὶ προχωρεῖ ἀνυποψίαστος πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀστυνομικῶν.

Ἐκεῖνοι κρατοῦν ἀκόμα καὶ τὴν ἀναπνοή τους.

Καὶ ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς μὲ τὴν πανέμορφη κοπέλλα στὴν πλάτη του, πλησιάζει ὀλοένα...

Ὁ Περὲθ ἱετοιμάζεται νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα γιὰ νὰ πεταχτοῦν ὅλοι μαζὶ οἱ ἄντρες του καὶ νὰ συλλάβουν τὸ θρυλικὸ ζευγάρι τῆς ζούγκλας.

Ξαφνικὰ ὅμως καὶ χωρὶς κανέναν λόγο, ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς σταματᾷ σ' ἕνα δέν-

τρο καιμιὰ τριανταριὰ μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶναι κρυμμένοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Περὲθ.

Χωρὶς λόγο βέβαια γι' αὐτούς.

Στὴν πραγματικότητα ὑπάρχει λόγος καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ποὺ ἔχει πῆ τοῦ Ζορρό νὰ σταματήσουν.

Ἡ πανώρια κοπέλλα βλέπει πὼς ἔχουν φτάσει πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ὁ Περὲθ ἔχει ἀφήσει τὸ ἐλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας.

Ἄν τὴν ἀκολουθήσῃ περισσότερο ὁ Ζορρό, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ταυτότητά της, πράγμα ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ ἀκόμα τουλάχιστον...

— Ἐδῶ πρέπει νὰ χωρίσουμε!, τοῦ λέει μὲ ἤρεμη φωνή.

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς τὴν κυττάζει στὰ ὑπέροχα μάτια της καὶ κυττάζει καὶ τριγύρω του ἀνήσυχος.

— Εἶσαι βέβαιη πὼς δὲν διατρέχεις πιά κανέναν κίνδυνο; τὴ ρωτᾷ.

— Ἀπολύτως κανέναν, Ζορρό!, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ πεποίθησι. Βρίσκομαι πολὺ κοντὰ στὸ καταφύγιό μου!...

— Ὠραία λοιπὸν τότε!, κάνει ὁ ἄντρας μετὰ ἀπὸ ἕναν τελευταῖο δισταγμὸ. Ἄφοῦ εἶν' ἔτσι δὲν θὰ σὲ συνοδεύσω πιὸ πολὺ, κόρη τῆς ζούγκλας!... Θέλω ὅμως μιὰ μέρα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου, ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι θάναί

τὸ ὠραιότερο ποὺ ἔχω δὴ στὴ ζωή μου!...

— Πῶς μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος χωρὶς νὰ τὸ ἔχης δὴ;

— Τὸ προαισθάνομαι...

Ἡ κοπέλλα νοιώθει τὰ μάγουλά της νὰ κοκκινίζουν ἀνάλαφρα καὶ μουρμουρίζει γρήγορα - γρήγορα μὲ μιὰ παράξενη συγκίνηση:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, Ζορρό! Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγω! Γύρισε κι' ἐσύ πίσω στὸν καημένο τὸν Πάντσο ποὺ θὰ σὲ περιμένει μὲ λαχτάρα...

Ἡ Νάγια καὶ ὁ Ζορρό σφίγγουν τὰ χέρια καθὼς ἀποχαιρετιῶνται.

Ἡ κίνησης αὐτὴ βεβαιώνει

τὸν Περὲθ ποὺ κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς φυλλωσιές τῶν θάμνων τοὺς παρακολουθεῖ, ὅτι ἐτοιμάζονται νὰ χωρίσουν.

Μεγάλος θυμὸς ἀνάβει μέσα του.

— Τοὺς προστατεύει ὁ Σατανὰς ὁ ἀφεντικός τους!, μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ὅμως δὲν θὰ μοῦ ξεφύγουν! Τοὺς θέλω καὶ τοὺς δύο!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ζορρό ρωτᾶει γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Νάγια:

— Εἶσαι ὅμως σίγουρη ὅτι δὲν διατρέχεις τὸν παραμικρὸ κίνδυνο; Ἡ ζούγκλα εἶναι τόσο ὑπουλη...

— Μὴ φοβᾶσαι!... Κι' ἡ

Εἶναι ἀμέτρητοι...

περιπέτεια αυτή τέλειωσε καλά ὅπως κι' οἱ προηγούμενες! "Όλα εἶναι ἤσυχα κι' ἀκίνδυνα...

Μιά τρομερή φωνὴ ἀκούγεται καὶ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Περὲθ, πάνω ἀκριβῶς σ' αὐτὰ τὰ αἰσιόδοξα λόγια τῆς νέας:

— "Αλτ! Μὴν κουνηθῆτε καὶ οἱ δύο σας, πιτσουνάκια μου, γιατί σὰς ἔκανα κόσκινο!

Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ξεπετάγονται καὶ οἱ δέκα ἄντρες του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν θάμνων ποὺ εἶναι κρυμμένοι.

'Αλλὰ ὁ Ζορρό τῆς ζούγκλας δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ παραδοθῆ στὸν Περὲθ.

Τοῦ ἔχει ξεφύγει κι' ἄλλες φορές μέσα σχεδὸν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ὄχι νὰ τοὺς χωρίζη καὶ μιὰ ἀπόστασις τριάντα σχεδὸν μέτρων.

'Αρπάζει μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπὸ τῆ μέση τῆ Νάγια —τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ ἡ τελευταία ἀφίνει μιὰ μικρὴ φωνὴ τρόμου ἀντικρύζοντας τὸν πατέρα της— καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα φυτικὸ σχοινί.

Κάνει ἓνα τεράστιο ἄλμα καὶ βρίσκεται σὲ μιὰ στιγμὴ στὸν ἀέρα.

Ταυτόχρονα ἀκούγεται ἡ ἀγριοφωνάρα τοῦ Περὲθ γιὰ δεύτερη φορά:

— Πῦρ!... 'Απάνω τους, χαραιοφάηδες!...

Δέκα πιστόλια μαζὶ ἐκπυροσκοροτοῦν τὴν ἴδια στιγμὴ.

Καμμιά ἀπὸ τὶς δέκα σφαί

ρες δὲν πετυχαίνει τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα ποὺ σχίζει τὸν ἀέρα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Μιά ὅμως βρίσκει τὸ σχοινὶ ποὺ ὁ Ζορρό κρατάει στὸ χέρι του γιὰ νὰ κἀνη τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο πήδημα.

Τὸ σχοινὶ σπάει.

'Ο Ζορρό καὶ ἡ Νάγια γκρεμίζονται στὸ κενό.

Εὐτυχῶς βρίσκουν ἄλλα κλαδιὰ δέντρων κατὰ τὴν πτώσι τους, γιατί στὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ βλάστησις εἶναι πραγματικὰ ὀργιώδης καὶ δὲν φτάνουν κατ' εὐθείαν στὸ ἔδαφος, ὅποτε ὁ θάνατός τους θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ βέβαιος.

Μόνο ἡ Νάγια χτυπάει τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ κεφάλι της σ' ἓνα χοντρὸ κλαδί.

'Ο Ζορρό τὴν βλέπει νὰ πέφτη λιπόθυμη μὲ μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ὀρμώντας πρὸς τὸ μέρος της τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του.

Εἶναι καιρός.

Μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα ἐμφανίζονται πάλι οἱ ἄντρες τοῦ Περὲθ ποὺ τοὺς βλέπουν κι' ἀρχίζουν νὰ τοὺς πυροβολοῦν.

Μὲ τὴν ἀναίσθητη Νάγια στὰ στιβαρά του χέρια, ὁ Ζορρό τῆς ζούγκλας ἀρχίζει νὰ τρέχη, προσπαθώντας νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, γιὰ νὰ ἀποφεύγη τὶς σφαίρες.

Αὐτὲς οἱ τελευταῖες σφουρίζουν σὰν ἀγριομέλισσες πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ πλάϊ στ' αὐτιά του.

Κάθε δευτερόλεπτο ό θάνατος τον χαϊδεύει με τὰ παγωμένα του δάχτυλα.

Τελικά όμως για μιὰ φορά ακόμα καταφέρνει να γλυτώσει.

Η ταχύτης τών ποδιών του είναι εκείνη που τον σώνει, γιατί μέσα σε λίγες στιγμές έχει αφήσει πολύ πίσω τους διώκτες του που παύουν να τον βλέπουν και να σπαταλούν άσκοπα τὰ πυρομαχικά τους.

Όστόσο δεν έχει πάψει και ό Ζορρό ακόμα να ακούη τις άγριοφωνάρες του Περέθ που κοντεύει να λυσσάξη κανονικά από τὸ κακό του.

Ό κίνδυνος είναι κοντά.

Ό Ζορρό τρέχει συνεχώς χωρίς να ξέρη τί άλλο μπορεί να κάνει.

Η Νάγια με τὸ Βέλο αρχίζει να συνέρχεται μέσα στα χέρια του.

Εύτυχώς δεν είναι χτυπημένη σοβαρά.

Ό μασκοφόρος Τιμωρός που είχε ανησυχήσει, την βλέπει και τὰ μάτια του λάμπουν από χαρά.

Η πανέμορφη κόρη κυττάζει όλόγυρα και με μιὰ ματιά βλέπει πώς δεν έχουν ακόμα απομακρυνθῆ από τὸ μέρος που έχουν αφήσει τὸ έλικόπτερό τους.

Αν προχωρήσουν όμως περισσότερο, ό Ζορρό θα δῆ τὸ έλικόπτερο και θα καταλάβη και πάλι τὸ μυστικό της...

— Δεν πρέπει να έρθης άλλο μαζί μου!, του λέει. Φύγε! Αφησέ με και φύγε!

Σε παρακαλώ!

Ό μασκοφόρος Τιμωρός την παρατηρεί κατάπληκτος.

—Μα όί αστυνομικοί είναι ακόμα πολύ κοντά!, της λέει ανήσυχος, χωρίς να πάψη να τρέχη κρατώντας τῆ Νάγια στα χέρια του.

— Μῆ σε νοιάζει γι' αυτούς... Δεν πρόκειται να με βρουν... Αφησέ με και φύγε γρήγορα!...

Ό Ζορρό διστάζει ακόμα.

Βλέπει όμως τὸ πρόσωπο της Νάγιας που είναι συσπασμένο από την άγωνία και καταλαβαίνει πώς πρέπει να υπακούση.

Την αφήνει κάτω στο έδαφος.

Πίσω ακούγονται τὰ βήματα τών αστυνομικών που τρέχουν μες στη ζούγκλα και όί άγριοφωνάρες του Περέθ.

Δεν έχουν καιρό για λόγια....

Ό Ζορρό βλέπει πώς όσο καθυστερούν, τόσο ό κίνδυνος για τῆ Νάγια θα μεγαλώνη...

— Υποσχέσου μου πώς θα προσέχης!, της λέει μόνο.

— Σου τὸ υπόσχομαι, Ζορρό!... Και τώρα, φύγε!...

Ό μασκοφόρος Έκδικητής αποφασιστικά δίνει ένα πήδημα και παίρνοντας καινούργια κατεύθυνσι αρχίζει να τρέχη μες στη ζούγκλα.

Η Νάγια στέκει μιὰ στιγμή και του ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά καθώς χάνεται.

Υστερα γυρίζει και συνεχίζει τον δρόμο της τρέχοντας κι' εκείνη κι' αναζητώντας τὸ έλικόπτερο του πατέρα της...

Καί πραγματικά δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ διακρίνη ἀνάμεσα στὰ αἰωνόβια δέντρα μὲ τὰ πυκνὰ φυλλώματα, πού πίσω τους ἀνοίγεται ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο ξέφωτο.

Τρέχει μὲ λαχτάρια πρὸς αὐτό.

Δὲν θέλει παρὰ μερικὰ μέτρα νὰ τὸ φτάση.

Ἡ σωτηρία της φαίνεται πιὰ ἐντελῶς σίγουρη...

Κάνει τὴ σκέψη ὅτι ἔφτασε πρὶν ἀπὸ τὸν πατέρα της μόλις ἓνα ἢ δύο λεπτά, χρόνος ὅμως περισσότερο ἀπὸ ἀρκετὸς γιὰ νὰ μὴν προδωθῇ τὸ μυστικὸ τῆς ταυτότητάς της. Φτάνει.

Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ αὐτόγυρου μὲ λαχτάρια καὶ κάνει νὰ ὀρμήσῃ μέσα ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τῆς ξεφεύγει μιὰ φωνὴ φρίκης καὶ μένει μαρμαρωμένη γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Μέσα ἐκεῖ, βλέπει τὸν... πατέρα της τὸν Περέθ, νὰ τὴν σημαδεύῃ μ' ἓνα πιστόλι κατὰστηθα καὶ μ' ἓνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλια του.

Κάνει νὰ γυρίσῃ τρομοκρατημένη νὰ φύγῃ ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή βλέπει πὼς εἶναι κυκλωμένη ἀπὸ ἄλλους τρεῖς ὀπλοφόρους ἀστυφύλακες καὶ πὼς ἔρχονται συνεχῶς καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ δάσος...

Σκέπτεται πὼς εἶναι ὀριστικὰ χαμένη...

Καί πραγματικά δὲν ὑπάρχει ἀπὸ πούθεν ἀέλιος γιὰ νὰ ξεφύγῃ....

Ὁ θάνατος ἐνεδρεύει

ἮΝ ὥρα πού συμβαίνουν αὐτά, λίγα χιλιόμετρα πρὸ πέρα ἀναπαύεται μὲς τῆ ζούγκλα ἓνα ἄλλο ἐλικόπτερο, τὸ ὑπέροχο «Μαῦρο Πουλί», ἡ ἀθόρυβη ἱπτάμενη μηχανὴ τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Καὶ ὅπως εἶναι γνωστὸ στὸν ἀναγνώστη, μέσα στὸ «Μαῦρο Πουλί» βρίσκονται ὁ σοφὸς καθηγητὴς Τζένκινς μαζὶ μὲ τὸν ἀνεκδιήγητο ἀρχιμηχανικὸ τοῦ Ζορρό, τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Ὅση ὥρα διαρκοῦσε ἡ τρομακτικὴ ἐκείνη θύελλα πού ἀπειλήσῃ νὰ ἰσοπεδώσῃ ὀλόκληρη τὴ ζούγκλα, ὁ κακομοίρης ὁ Πάντσο ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του σὰν τὸ καλάμι πού τὸ χτυπάει ὁ ἀέρας.

Κάθε φορὰ πού τὸ αὐτόγυρο σ' ἓνα ἀπότομο χτύπημα τοῦ λυσσασμένου, βοριά, ἔγερνε ἀπὸ τὴ μιὰ πάντα, ὁ ἀνθρωπάκος χλώμιαζε μέχρι θανάτου καὶ ἔβαζε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν λιποθυμήσῃ, ἐπειδὴ εἶχε καὶ ξένον ἄνθρωπο μπροστὰ καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸ, ντρεπότανε καὶ λιγάκι.

Τὸ μαρτύριο αὐτὸ βάστηξε ὥρες ὀλόκληρες — ὅσο δηλαδή βάστηξε καὶ ἡ καταιγίδα.

Ὅσο γιὰ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς, αὐτὸς εἶχε μιὰ ὑπέροχη εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς θύελλας μέσα στὴ ζούγκλα.

Πραγματικά τὸ καθάριο κρυστάλλινο κούβουκλις τοῦ «Μαύρου Πουλιού», τοῦ ἐπέτρεπε νὰ θαυμάζη ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς μανίας τῆς φύσεως, ὅλη τὴ λύσσα τῶν στοιχείων ποὺ παλεύουν μεταξύ τους γιὰ τὴν ἐπικράτησι, σὰν τὰ ἄγρια θηρία...

Χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν παραμικρὸ κίνδυνο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο καταφύγιο μπορούσαν νὰ παρακολουθοῦν τὶς φλογισμένες γραμμὲς τῶν κεραυνῶν ποὺ κατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ σώριαζαν στὴ γῆ πελώρια δέντρα, μὲ φοβερὸ πάταγο...

“Ὅλ' αὐτὰ βέβαια, ὅπως εἶπαμε, ἐνδιέφεραν μόνο τὸν καθηγητὴ Τζένκινς, ποὺ ἀπὸ τὸν θαυμασμό του εἶχε ξεχάσει καὶ τὴν κούρασι καὶ τὶς τάλαιπωρίες του καὶ εἶχε ἀπομείνει μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα νὰ κυττάζῃ ἀχόρταγα...

“Ὁ Πάντσο Γίγαντας σὲ κάθε κεραυνὸ ποὺ χυμοῦσε ἐναντίον τῆς γῆς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἔσκυβε τὸ κεφάλι του τρομοκρατημένος καὶ τὸ ἔχωνε στὰ μηχανήματα τοῦ «Μαύρου Πουλιού».

“Ὑστερα γιὰ νὰ μὴ δείξῃ στὸν σύντροφό του πῶς ἡ τρομάρα του ἦταν ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ σκύψῃ, ἀπλωνε τὸ χέρι του στὰ διάφορα ταιμπλὼ τοῦ σκάφους καὶ τσίριζε δυνατὰ, ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸν ἀκούῃ ὁ ἄλλος:

— Γιὰ κύττα! Μοῦ φάνηκε πῶς εἶχε ξεκολλήσει ἐτούτο τὸ συρματάκι!... Θὰ γίνῃ καμμιὰ ζημιὰ στὰ τελευταῖα

μ' αὐτὸν τὸν παλιόκαιρο!...

Καὶ ὕστερα ξανάσκυβε πάλι σ' ἓναν καινούργιο, τρομακτικὸ κεραυνὸ καὶ τσίριζε πάλι μιτοπεθαμένος:

— Γώρα δὰ ἔσφιξα μιὰ βίδα ποὺ ξεβιδωνόταν σιγὰ-σιγὰ καὶ θὰ παθαίναμε ζημιὰ!...

Φυσικὰ ὁ Τζένκινς οὔτε τοῦ ἔδινε καμμιὰ σημασία. Ἐκεῖνος ἐνδιαφερόταν πολὺ περισσότερο γιὰ ὅ,τι συνέβαινε ἔξω ἀπὸ τὸ σκάφος παρὰ μέσα σ' αὐτό.

Εἶχε μείνει ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, νὰ θαυμάζῃ τὴν ἄγρια μεγαλοπρέπεια τῆς θύελλας, ὥσπου ὁ Πάντσο τὸν πρόσεξε αὐτὸς στὸ τέλος.

“Ἀπόμεινε κι' αὐτὸς μὲ τὰ ματάκια του γουρλωμένα καὶ τσίριξε:

— Κύττα τον, μάτια μου! Ἐχει κοκκαλώσει ἀπὸ τὴν τρομάρα του ὁ κακομοίρης! Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ παρηγοριά! Ἐ! Ψίτ!.... Θεῖε!...

“Ὁ Τζένκινς δὲν τὸν ἄκουσε μὲ τὸ πρῶτο.

“Ὁ πάταγος τῆς καταιγίδας εἶναι φοβερός.

“Ὁ Πάντσο ὅμως νομίζει ὅτι ὁ πανικὸς ἔχει κάνει τὸν καθηγητὴ νὰ μὴν μπορῇ οὔτε νὰ κινηθῇ οὔτε ν' ἀκούσῃ.

Τὸν σκουντάει λοιπὸν μὲ τὸ χέρι δυνατὰ καὶ ὁ Τζένκινς γυρίζει καὶ τὸν παρατηρεῖ ἐκπληκτός.

— Μὴ φοβᾶσαι, καλὲ θεῖε!, τοῦ φωνάζει ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ σπουδαῖο ὕφος.

Αὐτὸ ποὺ βλέπεις δὲν εἶναι τίποτα!

— Εἶναι μιὰ τρομακτικὴ καταιγίδα!, ψελλίζει ὁ ἐπιστήμων. Δὲν ἔχω ξαναδῆ ποτέ μου τίποτα μὲ τόσο μεγαλεῖο!...

Ὁ Πάντσο σκάει στὰ γέλια.

Κρατάει τὴν κοιλιά του.

— Καταιγίδα!, τσιρίζει στὸ τέλος ὑστερικά. Αὐτὸ ἐμεῖς ἐδῶ τὸ λέμε ψιχάλα! Εἶναι τὰ πρωτοβρόχια αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, καλέ! Δὲν σοῦ τόχουνε πῆ;

Ὁ Τζένκινς τὸν κυττάζει μὲ τόσο γουρλωμένα μάτια ποὺ κινδυνεύει νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὰ κλείσῃ μετὰ.

— Σοβαρά; μουρμουρίζει. Ἔχει δὴ καὶ πιὸ δυνατὲς καταιγίδες ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ;

— Οὔουουου!, κάνει ὁ βόηθός τοῦ Ζορρό μὲ μιὰ κυκλικὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ του. Νὰ δῆς, παιδί μου, καταιγίδες μὲ πολὺ μεγάλες πλάκες! Νὰ μὴ σοῦ μείνῃ ἄντερο! Νὰ σοῦ πῶ τί ἔπαθε ἓνα ξαδερφάκι μου γιὰ νὰ καταλάβῃς: Κοιμήθηκε στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ Ἀμαζονίου καὶ ξύπνησε στὴ Δυτικὴ!

— Πῶς... Πῶς ἔγιν' αὐτό;

— Τὸν σήκωσε ὁ ἀέρας μαζὶ μὲ τὸ σπίτι του καὶ τὸν μετακόμισε!

— Δέν... Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Αὐτὸ τοῦ εἶπανε κι' ἐκεῖ ποὺ βρέθηκε τὸ σπίτι του στὴ δυτικὴ ὄχθη: «Δὲν εἶναι δυνατόν, τοῦ λένε, νὰ μείνετε ἐδῶ πέρα, γιατί δὲν εἶναι δι-

κό σας τὸ οἰκόπεδο!...»

— Καί... καὶ τί ἔγινε;

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ξύνει τὸ κεφάλι του πελιχλωμένος.

Στὸ τέλος λέει τσιριχτά:

— Δὲν ξέρω! Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀκόμα στὰ δικαστήρια!

Ἄλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ εὐθυμὴ πλευρὰ τῆς ὑποθέσεως.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ «Μαῦρο Πουλι» κινδυνεύει συνεχῶς νὰ ἀναποδογυριστῆ ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο καὶ νὰ πόθῃ ἀνεπανόρθωτες ζημίες στὴν ἐπάνω προπέλα του.

Εὐτυχῶς ἀντέχει ὡς τὸ τέλος στὴ μανία τοῦ ἀνέμου καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ καταιγίδα παίρνει νὰ κοπάζῃ.

Σὲ δέκα λεπτὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχει σταματήσῃ ἐντελῶς καὶ διαλύσῃ καὶ τὰ σύννεφα στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ βγῆ ἓνας λαμπρὸς ἥλιος...

Ὁ καθηγητὴς ἔχει ἄλλη μιὰ εὐκαιρία νὰ θαυμάσῃ τὴν καταπληκτικὰ αὐτὴ γρήγορὴ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ μέσα στὴ ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου.

Ἄλλὰ δὲν τοῦ μένει πολὺς καιρὸς γιὰ θαυμασμό.

Ξαφνικά, σὰν τὰ μυρμήγκια ποὺ βγαίνουν ἀμέσως μετὰ τὴ βροχὴ, ἓνα σωρὸ μικροσκοπικοὶ ἰνδιάνοι ἐμφανίζονται ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα καὶ προχωροῦν κρατῶντας στὰ χέρια τους τόξα καὶ δόρατα πρὸς τὸ ἐλικόπτερο.

Εἶναι ἀμέτρητοι.

Ὁ καθηγητὴς Τζένκινς ξεφωνίζει μὲ φρίκη:

— Οἱ πυγμαῖοι ἰνδιάνοι!.. Τὰ παιδιὰ!... Ἡ τρομερώτε-
ρη φυλὴ τοῦ Ἀμαζονίου!...

Γρήγορα, καλέ μου Πάντσο!
'Απογείωσε τὸ «Μαῦρο Που-
λί», γιατί ἂν πέσουμε στὰ
χέρια τους δὲν μάς γλυτώνει
τίποτα!....

— Ἄλλο ποὺ δὲν θέλει ὁ Πάν-
τσο.

— Ὁρμάει στὶς μηχανές καὶ
βάζει μπρός.

Τὸ ἐλικόπτερο ὑψώνεται πε-
ρίπου μισὸ μέτρο ἀπὸ τὴ γῆ
χωρὶς κανένα θόρυβο καί...
ξανακάθεται κάτω.

— Ἡ μπαταρία τέλος!,
τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Δὲν κουνάει πιά!

— Ὁ Τζένκινς γίνεται ἄσπρος
σὰν νεκρός.

Οἱ Ἰνδιάνοι «τὰ παιδιὰ»
πλησιάζουν ὀλοένα.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα;
ψελλίζει ὁ ἐπιστήμων μὲ φρί-
κη.

— Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔχει
πανιάσει καὶ ψελλίζει μέσ' ἀπ'
τὰ δόντια του:

— Ἐσὺ τί θὰ κάνης, λε-
βέντη μου! Ἐγώ... λιποθυ-
μάω καὶ ἡσυχάζω! Καί... χάν-
νει τὶς αἰσθήσεις του!

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο Ε

ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

τὰ πιὸ διαλεκτὰ ἀναγνώσματα εἶναι:

Κάθε Τρίτη κυκλοφορεῖ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Πατριωτικὲς περιπέτειες

Κάθε Πέμπτη κυκλοφορεῖ ὁ

ΓΚΡΕΚΟ

Ποδοσφαιρικὲς Περιπέτειες

Κάθε Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ ὁ

ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Περιπέτειες Ζούγκλας

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 10 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Δὲν χρειάζονται λόγια! Ὁ τίτλος εἶναι ἄρκετός!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ:

ΠΑΝΤΣΟ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ!

Μιὰ ὑπέροχη περιπέτεια γεμάτη δυνατὲς συγκινήσεις
ἀλλὰ καὶ ἀκράτητα γέλια!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΦΕΥΓΕΙ... ΙΣΩΣ
ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕΙ...

ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΝΑ ΜΙΛΙ
ΜΑΚΡΥΤΕΡΑ ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ
ΛΑΡΙΣΙΕΝ ΤΑ ΑΚΟΥΕΙ Η ΠΑΡΕΝ
ΤΟΥ ΜΕ ΓΕΛΙΑ

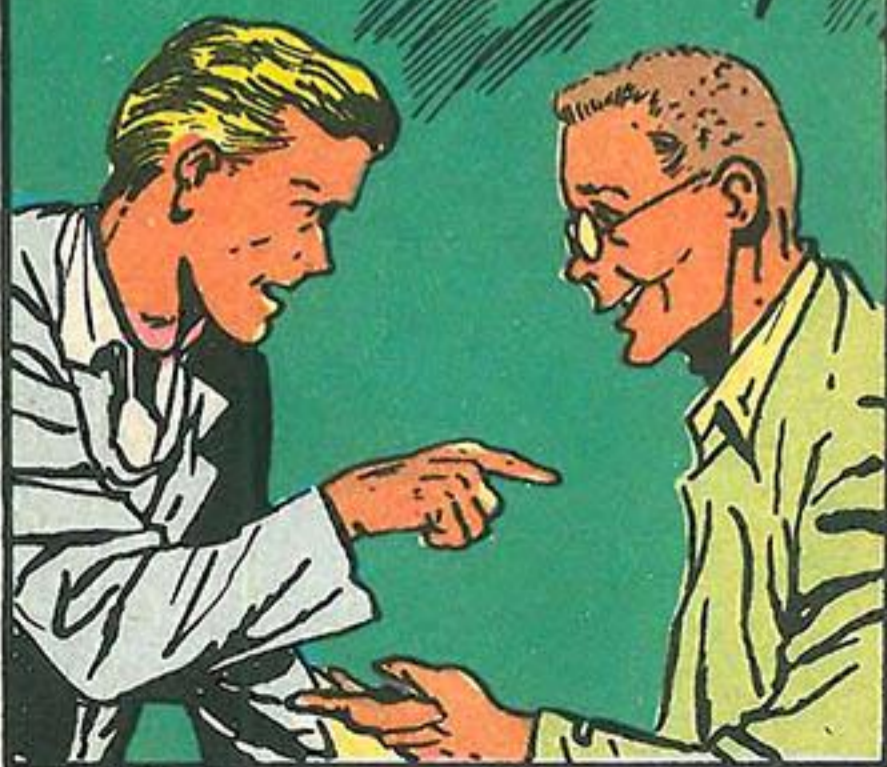
ΜΑΣΑΙ ΛΕΟ.
ΕΙΔΑ ΙΠΤΑΜΕΝΟ
ΔΙΣΚΟ!

ΟΧ!
ΠΑΛΙ ΤΑ
ΙΔΙΑ. ΠΑΝΙ
ΑΡΧΙΣΕΣ
ΤΙΣ ΣΑΧ-
ΛΑΜΑΡΒΕΙΣ ΤΟΥ
ΛΑΡΙΣΙΕΝ.

ΣΟΒΑΡΟΛΟΓΩ ΤΩΡΑ... ΑΥΤΗ
ΤΗ ΦΟΡΑ ΤΟΝ ΕΙΔΑ ΣΑΣ
ΛΕΟ..

ΝΑΙ! ΣΑΝ...
ΤΗΝ ΠΡΑ-
ΣΙΝΗ ΑΓΕΛΛΑΔΑ
ΠΟΥ ΕΙΔΕΣ.

ΑΣΤΕΙΕΥΟΜΟΥΝ ΤΟΤΕ...
ΠΑΜΕ, ΕΜΠΡΟΣ, ΙΣΩΣ ΤΟΝ
ΔΗΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ